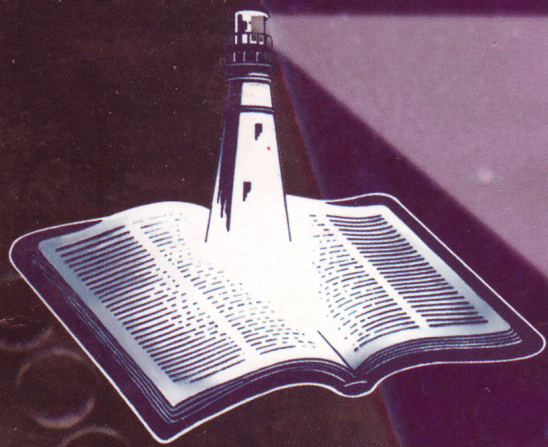

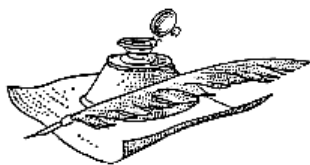
ВЕСТНИКЪТ

на Реформацията

Година LXXXV

Брой 1/2009

Слово на издателите

Секретарят на Оливер Кромвел трябвало да обикаля няколко европейски страни с важна дипломатическа мисия. Настанили се в една страноприемница, но тази първа нощ не могъл дълго да заспи. Въртял се неспокойно в леглото, обзет от тревожни мисли, свързани с повода на неговото служебно пътуване. Според тогавашния обичай един слуга трябвало да бъде винаги на разположение в същата стая. Така било и в този случай. Но слугата вече спял, при това дишал доста шумно. Най-накрая секретарят го събудил, а отзивчивият човек попитал за причината господарят да не може да заспи.

- Притеснявам се дали преговорите ще потръгнат – бил отговорът.
- Господарю, продължил слугата – може ли да Ви задам един два въпроса?
- Разбира се.
- Преди да се родим, Бог управлявал ли е света?
- Да, правил го е.
- А след като умрем, ще продължи ли да управлява всичко?
- Няма никакво съмнение.
- Тогава, господарю, защо не Му позволим да управлява и настоящето?

Вратата на секретаря укрепнала от тези искрени думи, мир изпълнил душата му и само след няколко минути в стаята се разнесло спокойното похъркване на двама дълбоко заспали мъже...

Да, Бог владее и в това е нашата сигурност. “Има Бог в небето.” (Дан. 2:28)

Постоянно чуваме за кризи: криза в екологията, с настъпващите климатични промени и свързаните с тях природни катаклизми и бедствия, демографска криза, криза в здравеопазването, криза с горивата, икономическа и финансова криза, криза в семейства и др. Криза след криза. Кризи, кризи, кризи, всяка от които всява в сърцето смут и неувереност, страх от бъдещето. Банки и бизнесмени фалират, а какво остава за обикновените хора с незначителни доходи, каквито са повечето от нас?

Страхът от бъдещето принадлежи на човека. Той има много лица, но Господ казва: “Не бой се, защото Аз съм с тебе, Не се ужасявай, защото Аз съм твой Бог! (Исая 41:10) “В света имате скръб, но дерзайте, Аз победих света.” (Йоан 16:33) С това Той иска да каже на всички верни Негови последователи: “Аз ще посрещна вашия страх. Вие виждате само света, в който живеете. Аз обаче съм по-могъщ от всичко, което може да ви причини

страх.” “Аз съм с вас през всичките дни до свършека.” (Матей 28:20)

Това, от което най-много се нуждаем, е Христовото присъствие в живота ни. Именно Христовото присъствие даде покой на бушуващото Галилейско езеро (Мат. 8:23-27) и по същия начин дава мир и спокойствие на бушуващото житейско море. Засиленото чувство за близостта на Христовото присъствие изпълва душата с мир и спокойствие.

“Ето окото на Господа е върху онези, които Му се боят, върху онези, които се надяват на Неговата милост, за да избави от смърт душата им и в глад да ги опази живи. Душата ни чака Господа. Той е наша помощ и наш щит.” (Пс. 33:18-20) Господната служителка Е. Уайт възкликва: “Не видяхме ли как върху нас идваха кризи след кризи и от всички тях ни избави Господ!” А апостол Павел пише: “Защото откакто дойдохме в Македония, плътта ни не намираше никакво спокойствие, но отвсякъде бяхме в утеснение, отвън борби, отвътре страхове. **Но Бог**, Който утешава смирените, утеши ни” (2Кор. 7:5,6). Да, има едно **НО**. Вярващият знае, че каквото и да дойде, има едно “**но Бог**”... Животът не винаги е справедлив, но Бог винаги е верен. Той никога не бива изненадан от каквото и да е ситуация и за всяко затруднение има изход. “Знае Бог как да избави праведния” – казва псалмистът. Ако сме осъзнали, че Божията ръка е във всичко, можем да оставим всичко в Божията ръка.

Бог е предумислил усиленото време, което ще настане преди Христовото пришествие и за онзи, “който живее под покрива на Всевишния и пребъдва под сянката на Всемогъщия”, Той казва: “Понеже той е положил в Мене любовта си, затова, ще го избавя, ще го поставя в безопасност... той ще Ме призове и Аз ще го послушам. С него ще съм, когато е в бедствие, и ще го избавя..., и ще му покажа спасението, което върша.” (Пс. 91:14-16)

Обещанието Му е за онзи, който е положил любовта си в Него. Опасността е когато сме положили любовта си другаде. От нас се иска да положим в Него любовта си – любов, която Го обича с цялото си сърце, с всичкия си ум и сила. Такава любов води до силното желание да се живее според Неговата воля, до пълно послушание на нея. И тогава можем да бъдем уверени, че Той няма да ни измени, но ще изпълни обещанието Си.

“Ние няма защо да се страхуваме за бъдещето, освен да не забравим пътя, по който Господ ни е водил и поуките, които Той ни е дал в нашите минали опитности.” Св. пр. 18

ВЕСТИТЕЛ на Реформацията

1/2009

2 Слово на издателите

4 Сигурно прибежище

5 Да богатеят в Бога?

7 Близо до кръста, но далеч
от Христос

10 Самопреценката е важна

11 Дейвид Брейнард

18 *Верността я чакат корони*
12. Отново заедно

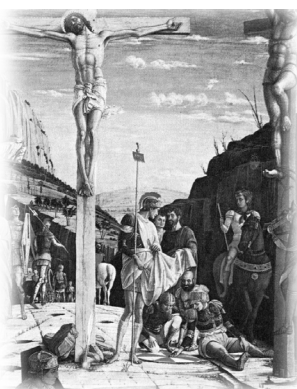
22 *Брак и семейство*
На мама

Здраве
25 С малки стъпки към един
здрав гръбначен стълб
Орехите

27 Реликвите на католицизма

30 Библейска археология

31 Към неизвестния Христос
- стихотворение

ВЕСТИТЕЛ
на Реформацията

орган на църквата
АДВЕНТИСТИ ОТ СЕДМИЯ ДЕН РЕФОРМАТОРСКО ДВИЖЕНИЕ

ул. Св. св. Кирил и Методий №74 1202 гр. София
За кореспонденция: ПК 1202 1000 гр София
e-mail: sdarm@abv.bg

Излиза 4 пъти годишно

Редактор: Й. Кънев
В списанието се публикуват статии с библейско-религиозно,
нравствено-поучително и здраво съдържание и религиозна
информация.

ISBN 1312 - 1219

Сигурно прибежище

Д. Сурешкумар

Сигурност! Къде може да се намери тя на една паднала планета? Банки и други финансови институции често си прикачват успокоителни търговски названия, които включват ключови думи, такива като “доверие”, “прецизност” и т. н. Тази практика е замислена, за да представи идеята, че ако вложите спечелените с усилие парични средства под тяхна грижа, ще бъдат гарантирани. И това евентуално може да е вярно, дори за относително дълго време.

Господ обаче дава една много по-широка картина на стратегия за инвестиране. Той говори за събиране на съкровища в небето. Това, което е изложено на риск, не е само материалното богатство, но вечният живот. Нашият любящ Създател иска да ни даде по-голяма сигурност от тази, която може да даде човешката сила. Израилевите чада извършиха грях, гледайки на материални неща за сигурност. Те побързаха да излеят едно златно теле, което да представя физически Бога, в Когото изповядваха, че вярват. Може би най-голямата трагедия в сцената беше, че тази глупава постъпка бе подкрепена от Аарон, човек, натоварен с високото призвание да бъде главен заместник пастир на това голямо духовно стадо в пустинята. На какво уповаваме за подкрепа? Човешкото естество е такова, че ние твърде често клоним да насочим чувството си за сигурност към физически, материални неща и към хора, на които също така да разчитаме. Но Бог изрича едно проклятие над онези, които се облягат на плътска мишца вместо на Него-

вите издръжливи мишци: “Проклет да бъде онзи човек, който уповава на човека и прави плътта своя мишца.” Една такава личност си позволява един начин на съществуване като че е отбита от любящото естество на Бога. Нейното “сърце се отдалечава от Господа”. По-нататък текстът продължава, като казва, че тази личност “няма да види когато дойде доброто” (Еремия 17:5,6).

Не вижда, когато дойде доброто? Не говори ли това, когато се случи с една личност, че ѝ липсва вяра? Въпреки вероизповеданието ѝ такава личност не само отказва да внимава на Божиите предупреждения, но отказва да приеме големите благословения, които Небето иска да излее върху изкупения. Твърде често нашето чувство за сигурност се изгубва в блатото на земни ограничения.

Накрая вдъхновението заявява, че много горди хора “щя влязат в пещерите на скалите и в дупките на земята поради страха от Господа и поради славата на величието Му, когато стане да разтърси земята.” “В онзи ден човек ще хвърли на къртовете и на прилепите сребърните идоли и златните идоли, които си е направил, за да им се кланя, за да влезе в канаристите подземия и в пукнатините на скалите поради страха от Господа и поради славата на величието Му, когато стане да разтърси земята. Оставете се от човека, в чиито ноздри е лъх; защото за какво може да се разчита на него?” (Исаия 3:19-22)

Прочутият американски държавник Бенджамин Франклин разбираше, че онези, които отказват

съществената свобода, за да се сдобият с временна безопасност, не заслужават нито свобода, нито безопасност. Сравнявайки това пронищително изказване, християнинът може подобно да забележи, че онези, които ще се откажат от принципа заради безопасност, ще изгубят и двете: и принципа, и безопасността. Така че, ако искате безопасност, никога не правете компромис с християнския принцип. Тайната за истинска безопасност отвъд тази, която светът предлага е, че Бог дава дълбока, трайна безопасност на тази поразена от греха планета. Нека обърнем внимание на следното: “Ако има беззаконие в ръцете ти, отстрани го, и не оставяй да обитава нечестие в шатрите ти. Тогава само ще издигнеш лицето си без петно. Да, утвърден ще бъдеш и няма да се боиш. Защото ще забравиш скръбта си, ще си я спомняш като води, които са оттекли. Твоето пребиваване ще бъде по-светло от пладне; и тъмнина ако си, пак ще станеш като зора. Ще бъдеш в увереност, защото има надежда. Да, ще се озърнеш наоколо и ще си легнеш безопасно. Ще легнеш и не ще има кой да те плаши. Дори мнозина ще търсят твоего благоволение. А очите на нечестивите ще изтекат; прибежище не ще има за тях; и надеждата им ще бъде, че ще издържат.” (Иов 11:13-20)

Господ да ни помогне да вземем мерки да отстраним всяко петно и неправда от живота ни и да се доверим на безопасността на Неговото неотменно ръководство!

“Да богатееят в Бога”

Проповядвайки Евангелието, Исус Христос не рядко говореше с притчи. Една от тези притчи е записал евангелистът Лука; наречена е притчата за неразумния богаташ (Лука 12:16-21). Всяка притча имаше определена цел – да научи слушателите на определени уроци, за които Господ всякога правеше извод от казаната притча. Понякога Той изпреварваше извода Си с думите: “А каквото казвам на вас, на всички го казвам... – и предаваше урока. В споменатата притча Исус Христос посочва две категории хора. Едните – това са тези, които събират съкровище за себе си, а другите – тези, които богатееят в Бога, и тук утвърждава: “Защото където е съкровището ви, там ще бъде и сърцето ви” (Лука 12:16-34).

Сред поклонниците на Господа имаше и богати хора. Не малко старозаветни Божии мъже също бяха богати. В какво често е грешката и проблемът на богатите хора? Отговорът можем да намерим, поглеждайки богатия човек от дадената притча. Той, както пише, разсъждавал сам със себе си. Защо не се е съветвал с Господа и не е разсъждавал с Господа? Не направил това, защото считал и казал: “Плодовете са мои, житниците са мои, хлябът е мой, богатата са мои, душата е моя.” В това била грешката на този богаташ, а според думите на Христос това е безумие. Богатият силно се мамел: Животът му, или душата му, също както хляба и всяко благо принадлежи на Бога. Защото Той е дарителят на всички блага. Той излива дъжд на земята и изпраща слънце. И диханието на всеки човек е в ръката на Господа. “В Него живеем и се движим, и съществуваме”, и това трябва всеки да го помни. Бог може да ни вземе душата във всяко време, защото “няма човек, който да има власт на духа, та да задържи духа, нито да има власт над деня на смъртта” – пише в Еклисиаст 8:8. Втората категория хора – това са тези, които богатееят в Бога. Нека да поразсъждаваме за това забележително духовно преживяване, което е възможно и необходимо за всеки християнин. Ако земното обогатяване в болшинството случаи носи беди, защото коренът на всяко зло е сребролюбието” (1Тим. 6:

10), то човек, който богатее в Бога, никога не ще банкрутира. В Исус Христос ние винаги имаме най-голямото богатство. За това пише апостол Павел в Послание към ефесяните 2 глава: “Бог, обаче, Който е богат с милост, поради голямата любов, с която ни възлюби, даже когато бяхме мъртви чрез престъпленията си, съживи ни заедно с Христос (по благодат сте спасени) и, като ни съвъзкреси, тури ни да седим с Него в небесни места, в Христос Исус; за да показва през идните векове премногото богатство

горното от Бога призвание в Христа Исуса” (Филип. 3:13,14).

И така какво означава да богатеем в Бога и как става това?

Първо, всеки християнин е длъжен да си изясни за себе си този въпрос. Ето следващото: да богатее в Бога може само този, който вече е съединен с Бога, чийто живот е скрит с Христос в Бога – това означава да растем в Христос и постоянно да се изпълваме с всичката пълнота на Божеството. Това означава да се утвърждаваме в Бо-

на Своята благодат чрез добрината Си към нас в Христос Исус.” Да, ние действително сме богати. Говорейки за това богатство, ние разбираме прощение на греховете, избавяне от вечна гибел и вечен живот. И това действително е най-голямото богатство. Но Господ говори за друго – не просто да бъдеш богат, а постоянно да богатееш, да богатееш в Бога. Това е постоянен процес, това е постоянно преобразяване и умножаване на богатствата в Христос. Апостол Павел е изразил това със забележителни думи: “Братя, аз не считам, че съм уловил, но едно правя – като забравям задното и се простирам към предното, пускам се към прицелната точка за наградата на

жествената природа, която е в нас чрез раждането свише. Апостол Павел пояснява тази истина в Послание към ефесяните 3:16-17 със следните думи: “Да ви даде според богатството на славата Си, да се утвърдите здраво чрез Неговия Дух във вътрешния човек. Чрез вяра да се всели Христос във вашите сърца, тъй че закоренени и основани в любовта да бъдете силни да разберете заедно с всичките светии що е широчината и дължината, височината и дълбочината и да познаете Христовата любов.” Да се всели – това означава да стане хазаин, а не гост, идващ понякога за няколко минути през време на служба

или през време на молитва, когато обстоятелствата станат твърде утешителни. Да богатеем в Бога – това означава да станем богати с вяра. Апостол Яков пише за това в своето послание: “Слушайте любезни ми братя, не избра ли Бог онези, които са сиромаси в светски неща, богати с вяра и наследници на царството, което е обещал на тези, които Го любя?” Самото начало на богатството на вярата се заключава в това, че ние се убеждаваме в действителното съществуване на Бога. Но убеждението в съществуването на Бога не е пълната вяра, която Господ иска да види в сърцето на човека. Яков пише: “Ти вярваш, че има само един Бог, добре правиш; и бесовете вярват и треперят” (Як. 2:18). Богатството на вярата се заключава не само в съзнанието, че има Бог, но в доброволното преклонение и подчинение на Него като на свой Господ, с цяла душа и с цяло сърце. Молитвените слова: “Да дойде Твоето царство, да бъде Твоята воля, както на небето, така и на земята” – това са думи на най-дълбока вяра, изхождаща от сърце не само признаващо Неговото безусловно господство в своя живот и в цялата Вселена. Нещо повече, богатият с вяра християнин не само признава безусловното господство на Бога в неговия живот, но от все сърце и с радост желае и приема това положение.

И така, да богатеем във вярата или да богатеем в Бога – това означава да достигнем състояние на пълно доверие в Господа, пълно и съзнателно подчиняване на Него, радостно и всякога желано поклонение на Него. За да богатеем правилно в Бога и да се изпълваме с цялата Божия пълнота, необходимо е здраво да се утвърдим чрез Неговия Дух във вътрешния човек, за да се всели Христос в нашите сърца, а след това все повече и повече да достигаем и познаваме превъзходното разбиране на Христовата любов. Да богатеем в Бога – това означава същевременно да имаме вътрешно духовно растене, практически християнски живот и познания върху истината. Ако в живота на християнина растенето в познание няма връзка с вътрешно укрепване в благодатта, т. е. с практическия живот, то не може да има здраво растене на вътрешния духовен човек. За голямо съжаление в християнските среди се наблюдава явление,

когато познанието много силно изпреварва практическия християнски живот. Такъв християнин започва да се превъзнася над другите и проявява нетърпимост по отношение на другите.

Да богатеем във вярата означава още да богатеем с добри дела, защото вяра без дела е мъртва. Както художникът без четки и бои, също и четка и бои без художника не могат да създадат картини, така вяра без дела и дела без вяра не могат да ни пресъздадат в Божии образ. Живата вяра всякога се проявява в нашите думи, постъпки и дела, дори и най-малките и незначителните. Тези проявления всякога са очевидни за окръжаващите ни хора. Както е казал някой си: “Вярата се явява в човека от изпълнение на евангелските заповеди, расте според степента на изпълнението им, векове и се унищожава според степента на пренебрегването им.” И така по призива на апостол Павел към Тимотей нека богатеем с добри дела (1Тим. 6:18), а това означава да богатеем с вяра, да богатеем в Бога.

Да богатеем в Бога – това означава да се обогатяваме с Неговата милост. Да бъдем милостиви означава да бъдем способни дотолкова да влезем в положението на другия, да виждаме света с неговите очи, да размишляваме върху възникващите въпроси и проблеми с неговия ум, да бъдем способни да преживяваме и чувстваме, както преживява и чувства другия човек. Нашият Бог е богат с милост и явяването на Бога в плът в лицето на Исус Христос – това е висша проява на Божията милост. И нас, Неговите ученици, Господ учи, казвайки: “Научете какво значи: Милост искам, а не жертва” (Мат. 9:13).

И още един много важен момент в нашите рзсъждения: “Какво значи да богатеем в Бога”. Това означава сред големи изпитания и скърби да преизобилваме с радост, което и ставаше в живота на вярващите от църквата в Македония. За това много ясно пише апостол Павел във 2Коринтяни 8:1. Ето, това богатство в Бога, което притежаваше Йов, стана опора, основание, източник на велика сила, когато изпитанията на скръбта с всичката си мощ връхлитаха върху него и върху цялото му семейство, когато всичките материални блага и богатство изчезна-

ха в един миг. Твърда вяра, упование и надежда в Бога със смирено разбиране, че трябва да приеме и доброто, и злото от Неговата ръка – това беше нетленното богатство на Йов. И така е с всеки, който богатее в Бога!

Да последваме призива на апостол Петър, да растем в благодатта и познаването на Господа. Да богатеем в Бога, достигайки мярката на пълния ръст в Христа. Това трябва да бъде целта на всеки християнин. Днес не малко християни, които са получили прощение, живот и на това са спрели, не богатеят в Бога. Основната задача на такива християни е станала грижата да не изгубят, да не се лишат никак си да стигнат до вечността, някъде там, до прага на дома – и толкова. Да, това е важно, да това е необходимо, за това говори Свещеното Писание. Но нека да разберем и още нещо. Има опасност, която се заключава в това, че ако не богатеем в Бога, не растем в благодатта и познанието на Господа, то несъмнено ще изгубим и това, което имаме. Губим не изведнъж, а незабелязано. Един от сценариите на такава загуба – това е лаодикийското състояние, в което душата казва: “Богат съм, забогатях и нямам нужда от нищо” (Откр. 3:17).

Да бъдем наистина богати или само да считаме себе си за такива – това са различни неща. Ето съвет за определяне на истинското ни състояние. Ако в сърцето има самодоволство и гордост от успех в служенето, то ние все още сме в лапите на плътската природа. Защото духовното състояние, настоящето богатство в Бога и гордостта нямат нищо общо. Бог се противи на горделивите.

В живота на всеки християнин ще има разклонение: ще събира съкровища за себе си или ще богатее в Бога. Не събърквайки и правейки правилния избор, той ще върви по правилния път. Сериозността на този въпрос се заключава в това, че където е съкровището ни, там е и сърцето ни.

Нека тези кратки мисли възродят в нашите сърца желание да богатеем в Бога, да растем в благодатта и да се преобразяваме в образа на Спасителя, нашия Господ Исус Христос!

Ал. Сипко

Близо до кръста, но далеч от Христос

Често много християни предпочитат земното пред небесното и седейки при кръста, съвсем не желаят да бъдат близо при Христос. Може да седят в църквата, да са в списъка на нейните членове и вместо да бъдат побеждаващи земното, в сърце и на дело остават приближени на църквата, но не са част от нея.

Учениците Го оставиха сам

Последната седмица преди разпятието. За Христос това е седмица, пълна с действия за “последен път”: последно посещение на храма, последна проповед, последна вечеря. И накрая, най-емоционалният час на тази седмица – последна молитва...

Градината е пълна със сенки. Възловати криви стволоче и клони на маслини. Дървета, виет се, стремят се към небето, впитват корени в каменистата почва.

Исус е тук, в градината, на земята. Той стои на колене в пропита от пот дреха, изливащ молитва. Влажните коси са прилепнали към мокрото чело. Той страда.

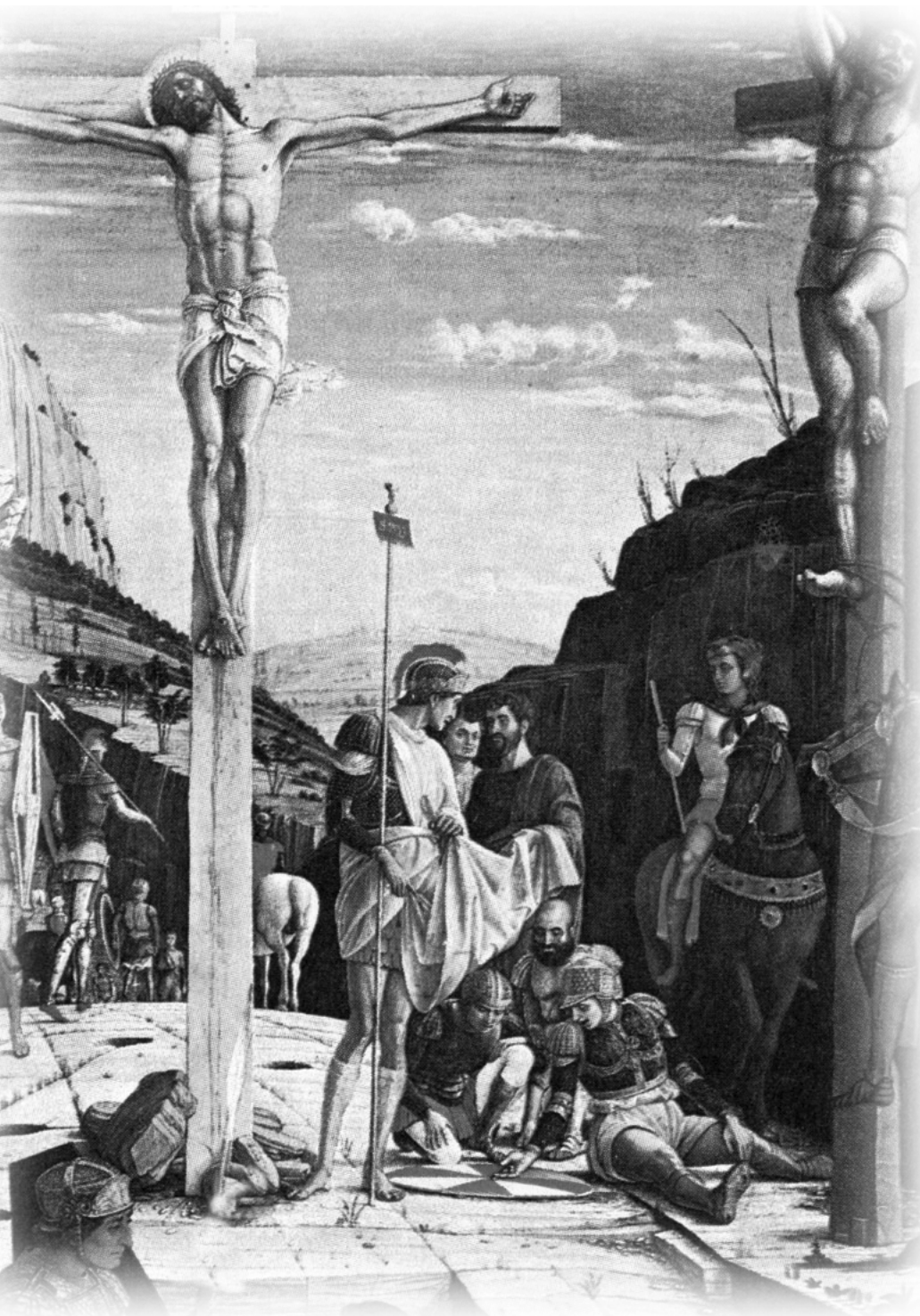
В това време в гъстотата на дърветата се чува някакъв звук. Това е сумтене, хъркане. Христос поглежда към дълбочината на градината, където се намират най-обичните Му приятели: те спят. Прислонили се до дебели стволоче на дърветата и спят. Не ги тревожи Неговата молитва. Не се трогват от Неговите страдания. Уморени са.

Той става. Минава под сянката на дърветата и застава пред тях. “Моля ви – проси Той, - моля ви, просто пободърствайте с Мене.” Господарят на Вселената не иска да остане сам.

Евангелистът Матей пише в 26 глава, че Исус три пъти моли учениците Си: “Бдете заедно с Мене.” Господ иска и учениците Му да участват

в тази битка, за да разберат какво Го тревожи, за да чуят молбата Му към Отец, за да участват в скръбта Му. Но, отивайки три пъти при тях, Исус отново ги намира спящи. А в

такова състояние учениците естествено са неспособни да видят или чуят каквото и да е. В това време, когато техният най-добър Приятел отива на сражение, те Го оставят сам.

Много лесно е да се получават благословения от Исус: Неговата безгранична любов, опрощение на греховете, дара на вечния живот, благодат, щастливо семейство. Колко радостно е да осъзнаваме, че ние сме Негово прекрасно творение, което е избрал преди създаването на света за святост и любов! Колко забележително е да имаме такъв Приятел като Исус! Винаги можем да отидем при Него за помощ и утеха. Той е готов да вземе всички наши бремета.

Но какво правиш, когато твоят Приятел води война? Скриваш се под ключ, свиваш се в далечния ъгъл, заграждаш се с проблеми, че когато Той дойде за теб, да отговориш: “Не, не мога...” “Само не днес...” “Иди сам...” Исус всяка минута води война против греха и смъртта на милиони хора. Сърцето Му се разкъсва от болка и необяснима любов към тях. У Него има остър меч и знаме на Победител, но са Му нужни верни ръце, в които да ги вложи. Не Му е все едно, когато Му казваш: “Тази война мене не ме касае. Нека всички хора да загинат. Те и без това не са достойни за Твоята любов. Аз не вярвам в тяхното спасение. На мене ми е хубаво в това уютно спокойствие, което Той ми е създал.”

Цар Давид беше един от най-могъщите и благословени царе на земята. Но дори и в неговия живот имаше време, когато му беше необходима помощ. За Давид това време беше особено скръбно и съкрушаващо: измениха му родният му син Авесалом и близкият му приятел Ахитофел; тръгнаха на война срещу него. Тези, на които се доверяваше, сега искаха смъртта му. Животът на Давид беше в опасност. Това беше време, когато за него, царя, нямаше място в Ерусалим, когато целият народ, заблуден от Авесалом, се отвърна от него. Той, могъщият цар на Израил, се оказа сред гонения и скърби, студ и глад. Сега той нямаше богатства, високо положение в обществото, авторитет. Нищо не можеше да даде на слугите си. Но това беше и златно време за него, за да узнае кои са истинските му приятели.

Кой беше верен на Давид, когато той изгуби всичко? Кой му беше предан, когато в очите на целия народ

предаността към него означаваше смърт? Но тогава всеки, който вярно го следваше, нужно беше да бъде готов да отдаде всичко, без надежда да получи каквото и да е в замяна. В този момент “царските слуги рекоха на царя: “Ето, слугите ти са готови да вършат все що избере господарят ни царя” (2Царе 15:15). Между тях беше и чуждоземецът Итай. Той беше избягал от своя народ и цар Давид му даде убежище в своя дом. Той беше свободен да се върне или дори да премине към Авесалом, но Итай обичаше Давид, затова отговорът му беше: “Жив Господ, и да живее господарят ми царя, където и да бъде господарят ми царят, било за смърт, било за живот, непременно там ще бъде и слугата ти.” (2Царе 15:21)

Когато си щастлив, когато имаш много власт, струва ти се, че имаш много приятели, но какво е в сърцето им спрямо теб, не можеш да знаеш. Но когато нямаш нищо пред очи в този свят, когато те гонят и ненавиждат, всички изведнъж застават на местата си. Тогава разбираш кой ти е предан. Не на твоето богатство, не на славата, не на властта, но просто на тебе, просто на човека.

Приятели, ние сме нужни на Исус не само тогава, когато Той е велик и могъщ. Не само тогава, когато е способен да ни надари с несметни богатства и да изпълни желанията на сърцето ни. Ние сме нужни на Исус, когато Го преследват, когато е отхвърлян, когато е изоставен. Нужни сме Му тогава, когато милиарди хора забиват гвоздеи в ръцете Му.

Твоят най-добър Приятел води война. Ще отидеш ли и ти на сражението, за да Го подкрепиш? Животът на христианина – това не е само забъркана смес спасение с ванилиевия крем на вечния живот и пикантни захаросани плодове на благословието. Животът на христианина – това е Христовото тяло, което сломиха за греха на цялото човечество и Неговата кръв, пролята за да измие всеки наш грях.

Какво означава да живееш с Бога?

Исус наставляше: “Това ви казах, за да имате в Мене мир. В света ще имате скръб; но дерзайте Аз победих света.” (Йоан 16:33) “В Него”, а не в

благословенията чрез Него христианинът ще намери мир и покой – така учи Божието слово.

Ще се съгласите, че ние рядко се замисляме над това какво означава “да бъдем с Бога” и каква е цената му. По-скоро предпочитаме да бъдем в ред с Христос и да се ползваме от Неговите блага, отколкото да отидем да страдаме с Него. Това ми напомня историята, която се случи в подножието на кръста. Римските войници се струпяха в кръг и гледаха надолу. “Престъпникът” на кръста беше забравен от тях. Те хвърляха жребие, разигравайки дрехата Му. Туника, плащ, сандали – всичко беше присвоено. Всякога ме е интересувало как е изглеждала тази сцена в очите на Исус. За какво е мислил, гледайки надолу, където под окървавените Му нозе, събрани в кръг, войниците хвърляха жребий. Какви ли чувства е изпитвал Исус? Трябвало да е бил изумен. Тези войници ставаха свидетели на най-необикновеното в света събитие, а дори не знаеха за това! За тях това беше още един петък, а Той – още един престъпник.

- Давай бързо, твоят ред е!

- Успешно. Печелиш! Ето, връзки за сандали.

Хвърлят жребий! Главите наведени. Очите гледат надолу. Кръстът забравен.

Символична сцена, нали така? Неволно се замислям и за себе си, и за други вярващи, които претендират за наследството на кръста. Мисля, че много приличаме на тези войници. Ние също играем в подножието на кръста. Борим се за обществено положение. Съдим и се осъждаме. Съперничим си. Проявяваме егоизъм. Кичим се с лични постижения. Седим в църквата и се намираме близо до Христос, ние, подобно на войниците, просто Го охраняваме от другите. Спорим по Неговото слово и делим това, което Му принадлежи. Библията казва: “А стотникът и онези, които заедно с него пазеха Исус, като видяха земетресението и всичко което стана, уплашиха се твърде много и казваха: “Наистина Той беше Син на Бога” (Мат. 27: 54). Ние също наистина признаваме Христос за Божи Син, но отиваме ли по-нататък след Него, участвайки в Неговите страдания? За съжаление, често приличаме на тези войници: близо сме до дървения кръст и далеч

от Христовата кръв, пролята на Него за нас. Ще чакаме ли да стане “земетресение”, за да откъснем погледа си от земните неща, от вещите и тогава да го отпразним към Божия Агнец?

Иска ми се да вярвам, че при вас е по-различно. Но все пак нека да преразгледаме нашите отношения с Христос. Действително ли сме едно с Него? Да бъдем близо до Христос и да бъдем едно с Него – това далеч не е едно и също. Колко често на нашите събрания пеем:

По-близо, Господи, по-близо до Теб;

искам да се изкача по-близо до кръста.

Само едно ми е нужно: по-близо, Господи, до Теб,

По-близо, Господи, до Теб, по-близо до Теб!

Ние произнасяме тези думи, но замисляме ли се върху техния смисъл? Готови ли сме действително чрез кръста и страданията да се издигнем до Христос?

Днес мнозина проповядват благополучие. Тези проповедници казват: “Животът на вярващите трябва да се отличава от живота на невярващите, как иначе ще се покаже, че нашият Бог е жив и още не се е състарил? Ако вие се смирявате с това, че имате проблеми, с това, че имате малко пари – вие сте хладки.” Възможно ли е някои християни наистина толкова да са се приземили? Нали Писанието ни говори за друго, за това, че Бог е завоювал за нас небето, а не земята. Всякога съм мислила, че именно с това, че живеем небесно, а не земно, трябва да се отличаваме от невярващите. Но след това, анализирайки живота на твърде много християни, разбрах, че те наистина предпочитат земното пред небесното и седейки до кръста, съвсем не желаят да бъдат по-близо до Христос. Може и да не искате да признаете това, но факт е, че може да седиш в църквата, да бъдеш на книга неин член и заедно с това да бъдеш победен от земното. Те остават свързани с църквата, но не и част от нея. Да си спомним Юда. Той беше един от 12-те избрани Христови ученици, слушаше Неговите проповеди, виждаше чудесата Му, нещо повече участваше във вечерята с Исус,

но не можа да устои пред земните блага и в момент на изкушение предаде Христос за трийсет сребърника. Той искаше да се облагодетелства материално от връзката си с Христос. Телесно беше близо до Христос, но сърцето му не беше едно с Него. Колко много и днес има, които желаят да се облагодетелстват материално от Христовото благовестие, “за които благочестието е средство за печалба”. Те са при кръста, но погледът им е вперен в “дрехата”, в “сандалите” на Христос, т. е. в материалната облага, която могат да извлекат от свързването си с Христос, а не в Неговата жертва за тяхното изкупление. За тях духовното е на заден план. Сърцата им по се вълнуват от материалната печалба, която може да им донесе Христовата кауза.

Какво означава да бъдем едно с Христос?

Апостол Йоан пише: “...Който пази заповедите Му, пребъдва в Него, и Той в него.” “Който изповядва, че Исус е в Божи Син, той пребъдва в Бога.” А Исус казва за нашето единство с Него: “Който се храни с Моята плът и пие Моята кръв, той пребъдва в Мене и аз в него.” (Йоан 6:56)

А какво означават тези стихове? Какъв смисъл е вложен в тях?

Коментирайки споменатия последен стих, Баркли пише: “Казвайки, че ние трябва да ядем Неговата плът и да пием Неговата кръв, Исус имаше предвид, че ние сме длъжни да храним нашия живот, нашата душа и нашия ум от Неговата човешка природа, да обновим нашия живот чрез Неговия живот и да се изпълним с Божия живот.” Апостол Павел в посланието си към филипяните казва, че ще станем наследници на небето заедно с Христос, “ако страдаме с Него, да се и прославим с Него”.

Исус не ни обещава безоблачен живот тук, на земята, ако искаме да бъдем едно с Него. Но обещава, ако заради Христос се откажем от всич-

ко, което се явява за нас преимущество, “участвайки в Неговите страдания, ставайки съобразувани в смъртта Му” (Фил. 3:10), то ние ще достигнем възкресението на мъртвите и ще бъдем в славата с Него.

В Христос ли сме или близо?

Драги приятели, нека днес да проверим всеки себе си. Действително ли моето сърце се явява открито за Исус? Действително ли мястото за Христос е чисто и в него няма нечистота? Действително ли Христос заема първо място в моето сърце? Действително ли и на дело, а не само на думи аз съм едно с Господа? Готов ли съм да вървя след Него и да участвам в Неговите страдания?

Възможно е вече да си се покайвал понякога в църквата и да си просил прощение от Бога за своите грехове. Но всекидневният живот, неговите трудности и проблеми, твоите лични желания и стремежи са заглу-

шили първата любов, първите твои чувства към разпнатия и възкръснал Христос и ти, макар и близо до кръста, си много далеч от Христос. Отдай му цялото си сърце. Позволи Му сега да се докосне до него чрез кръвта, пролята от Него на кръста. Позволи Му да те възкреси от “мъртви дела” за “жива надежда”.

Лилия Погорелова

Самопреценката е важна

Едва ли нещо друго разкрива така добре страха и несигурността на хората, както онова, което те са готови да направят, за да скрият истинската си същност от другите и дори от собствените си очи.

Почти всички хора живеят от детството до смъртта си зад една полуспусната завеса, пред която излизат за кратко само когато са принудени от някакъв емоционален шок и след това се прибират колкото е възможно по-бързо, за да се скрият отново. Резултатът от тази преструвка, която продължава цял живот, е че хората почти не познават истинската същност на своите близки. И, което е още по-лошо, маскировката е толкова успешна, че те до голяма степен не познават и самите себе си.

Самопознанието е толкова съществено за нас в стремежа ни към Бога и Неговата правда, че сме просто задължени незабавно да направим всичко необходимо, за да премахнем този фалш и да позволим на истинското си Аз да излезе на светло. Една от най-големите трагедии в религията е, че мнозина от нас имат толкова високо мнение за себе си, въпреки че доказателствата убеждават по-скоро в обратното. Възхищението ни от самите себе си успява да прекъсне всяко възможно усилие да открием лек за състоянието си. Само човекът, който знае, че е болен, ще отиде на лекар.

Истинското ни нравствено и духовно положение може да се разкрие само чрез Духа и Словото. Крайната оценка на сърцето принадлежи на Бога. В определен смисъл ние не бива да се съдим един друг (Мат. 7:1-5), а понякога не трябва да се опитваме да съдим дори себе си (1 Кор. 4:3). Крайната присъда принадлежи на Онзи, Чийто очи са като огнен пламък и Който вижда какво стои зад делата и мислите на хората. Аз съм щастлив да оставя последната дума на Него.

Но независимо от това има място за самооценка и ние изпитваме истинска нужда да я направим (1 Кор.

11:31-32). Макар че е най-вероятно саморазкриването ни да не е пълно и е почти сигурно, че самооценката ни ще бъде пристрастна и несъвършена, ние имаме достатъчно основания да съдействаме на Святия Дух в Неговите добронамерени усилия да уточни духовните ни характеристики, за да можем да се променим, както обстоятелствата го изискват. Бог със сигурност ни познава напълно. (Пс. 139:1-6) Сега остава ние да познаем себе си толкова добре, колкото е възможно. Ето защо предлагам някои правила за самопознание. И дори резултатите да не са най-доброто, което може да се желае, те ще са по-добри, отколкото ако не предприемем нищо. Можем да познаем себе си, като си поставим следните въпроси:

1. Какво искаме най-много? Тук е нужно да помълчим, да съберем мислите си, да изчакаме естествено то ни възмущение да утихне и тогава внимателно да се вслушахме в плахия глас на желанието. Запитайте сърцето си какво бихте искали да имате повече от всичко на света. Отхвърлете общоприетия отговор. Настоявайте за истинския и когато го чуете, ще знаете какъв човек сте.

2. За какво мислим най-много? Житейските нужди ни карат да мислим за много неща, но истинският изпит е това, за което мислим свободно. Повече от вероятно е тогава нашите мисли да се насочат към тайното съкровище на сърцето ни и тъкмо неговата същност ще разкрие какви сме ние. "Където е съкровището ти, там ще бъде и сърцето ти."

3. Как използваме парите си? Отново трябва да пренебрегнем разходите, от които не можем да избягаме. Дължни сме да плащаме данъци и да осигуряваме прехрана за себе си и за семейството си. Това е принцип и той говори малко за самите нас. Много повече ще научим за себе си от парите, които харчим за собствено удоволствие. Нека се вгледаме по-добре.

4. Как прекарваме свободното си

време? Голяма част от времето ни е заета от неотложните потребности на цивилизования живот, но все пак разполагаме и с малко свободно време. Важно е как го използваме. Повечето хора го пропиляват в гледане на телевизия, слушане на радио, четене на жълта преса или в безполезни приказки. Начинът, по който прекарвам това време, показва какъв човек съм.

5. Каква компания ни харесва? Съществува закон за нравственото привличане, според който всеки човек се озовава в обществото, с което най-много си подхожда. "Когато ги пуснаха, те дойдоха при своите." Там, където отиваме, когато сме свободни – ето почти безпогрешния показател за нашия характер.

6. На кого и на какво се възхищаваме? Отдавна подозирам, че огромното множество от евангелски християни, макар донякъде да са ограничавани от натиска на мнението в своята общност, всъщност изпитват (по необходимост) скрито възхищение от света. Можем да разберем истинското състояние на умовете си, като проследим неизразеното си възхищение. Израил често се възхищаваше, дори завиждаше на езическите народи около себе си и така забравяше осиновяването, славата, заветите, Закона, обещанията и патриарсите. Но вместо да осъждаме израилтяните, нека се вгледаме в себе си.

7. На какво се смеем?... Тук всъщност не говорим за това дали се смеем или не, а на какво се смеем... "С нищо човек не се характеризира така добре както с това кое за него е смешно и кое не." (Гьоте)

Това са само няколко показателя. Мъдрият християнин ще намери и други.

Е. Тоузър

Дейвид Брейнард

(1718 – 1747)

Името на Дейвид Брейнард е малко известно на българските читатели, макар неговият живот да се явява неизменно по страниците на американската църковна история. Наричат го апостол на индианците. Служенето на Брейнард измени представата на евангелския свят за мисионерския труд. От дневника на Брейнард черпели вдъхновение и духовна подкрепа такива велики християни като Джон Уесли, Уилям Кери, Дейвид Ливингстън, Роберт Мюррей, Макшейн, Ендрю Мюррей и много други.

Биографията на Брейнард ни кара да се замислим над това какво имаме предвид, когато наричаме някого “велик човек”. Далеч не всякога синонимната дума “велик” се явява “силен”. Нерядко “велики” – това са хора, чрез чиято слабост и немощ се проявява величието на Господа (2Кор. 12:9). Това са предани Божии люде, които заради Него са готови на всякаква жертва.

Подготовка на мисионера

Служенето на Дейвид било кратко, около 6 години, но подготовката за него траела цял живот. Кое повлияло на формирането му като християнин и служител?

Родителите на Дейвид Брейнард били потомци на колонисти – пуритани, които през 20-30 години на XVII век се преселили в Америка от Европа в търсене на религиозна свобода. Това били благочестиви хора, които се стремели към първоначалната чистота на християнството и се ръководили от учението на такива реформатори, като Жан Калвин, Джон Оуен, Джон Кнокс и др. Те се отличавали с богословска и практическа принципност, не признавайки никакви компромиси, когато се касаело за верност към Господа. Техният мироглед оказвал влияние

върху всички сфери на живота: пуританите не разделяли живота на “духовен” и “светски”, но сериозно се отнасяли към всеки труд. Всичко, каквото вършили, вършили го за Божия слава, било домашна работа, възпитаване на деца или пастирско служене.

От ранно детство Дейвид слушал от родителите си за Бога, за необходимостта от общение с Него, за важността на покаянието. На 7-8 години, след смъртта на баща си, Дейвид сериозно се замислил върху състоянието на душата си. Продължително време се опитвал да заслужи благоразположението на Господа със своя “набожен живот”. Но колкото повече се стараел, толкова повече изпитвал неудовлетвореност. Той се обърнал, когато станал на 21 години. Обръщането на Дейвид Брейнард се съпровождало с видение за величието и славата на Бога и оттогава единствената цел на живота и служенето му станало прославянето на Господа като всемогъщ Цар.

През 1739 г. в годината на своето обръщане, Дейвид започнал да се готви за християнско служене и постъпил в Йелския колеж. Година след началото на пробуждането получил прякора “великият”. Всичко започнало с проповедите на Джордж Уайтфилд в Нова Англия, които събирали хиляди слушатели.

Американското общество и църквата преживявали духовна криза. В резултат от проповедите на Уайтфилд много хора се обърнали към Господа и градовете започнали да се преобразяват. Промените засегнали и Йелския колеж: студентите започнали сериозно да се замислят за състоянието на душата си, вместо разгулни вечеринки, започнали да се

провеждат молитвени събрания и изучаване на Библията.

Появили се противници на пробуждането в лицето на преподавателите в Йелския университет. Бидейки привърженици на консервативния стил на поклонение, те изключвали всяка проява на емоции като признак на лош тон. За тях да се води християнски живот означавало формално да се подхранва верност към апостолския символ на вярата и да не се вършат големи прегрешения против обществото. Дейвид Брейнард взел страната на поддръжниците на пробуждането.

В една от личните беседи Брейнард твърде неодобрително се отнесъл към един от преподавателите, което станало известно на ректора на колежа. Когато ректорът поискал публично извинение, Брейнард отказал да стори това, за което бил изключен от колежа. По-късно той дълбоко съжалявал за недостойното си поведение. Това станало решаващо в живота и служенето на Брейнард. Унижението и разочарованието, които трябвало да преживее, го хвърлили в депресия. В този период на депресия и самота започва неговия духовен живот. Съдейки по записките в дневника за този период, това станало нов етап на общение с Бога. Преживяното унижение оказало на бъдещия мисионер смиряващо въздействие. Получавайки през 1742 г. покана от Шотландското мисионерско общество за служба сред индианците, той с радост се съгласил.

Нелек труд

Мисионерското служене сред индианците било съпроводено с много трудности. Отношенията между коренното население и белите преселници били напрегнати. Заселвайки Америка колонистите изместили индианските племена към лошите земи, а нерядко и ги унищожавали физически. Работата се усложнявала още и от това, че много бели, наричайки себе си християни, живеели безнравствен живот, мамели и напивали индианците. У индианците се създадо предубедено отношение към белите хора и евангелието. Следва да се добави, че всички индианци били езичници, изповядващи анимизъм. Те вярвали, че светът е изпълнен със зли и добри духове, които е необходимо да се умилюстват с помощта на определени ритуали и жертвоприношения. Такава обстановка на ненавист към завоевателите и езическият мироглед, правили проповядването на евангелието много трудно дело. От човешка гледна точка ситуацията изглеждала абсолютна безнадеждна.

Не веднъж Брейнард се намирал на границата на отчаянието, когато в продължение на няколко години не виждал плодове от своята дейност. Подобно чувство е познато, навярно на всеки мисионер. Но, бидейки пуритан и преживял опыта на личното обръщане, той разбрал, че спасението на загиващите е изключително Божия работа. Никакви методи не могат да спасят хората, ако сам Господ не се намеси. Осъзнаването на своето безсилие прави човека зависим от Божията благодат.

В този период той писал: "Аз остро чувствах, че нищо не мога да направя за тези бедни езичници без особеното посещение от свие. Моята душа, така да се каже, се успокои в Бога, аз предадох всичко в Неговите ръце, тъй като разбрах, че това е Негово дело." Всичкото му служене се явява ярък пример на това как чрез човешката немощ действа Божията сила.

Нежен млад мъж с тъжни, светли очи и лице толкова изключително безцветно бил зает със сериозна и опасна мисия. Чул за особено опасно индианско племе разположено в дълбоките дебри на горите в щата Делауеар, той бил на път да им разкаже за любящия Спасител. При за-

лез наближил лагера им и решил да прекара нощта в гората, а на другия ден да продължи. Ни най-малко и не подозирал, че няколко червенокожи със свирепи погледи и тихи като змии са го следвали часове наред. След като запалил огън, индианците се завърнали в лагера си, за да споделят поразителната новина за белия човек в гората наблизко.

"Нека още сега да отидем," казал вождът, "и да убием този бледолик, чийто хора ни учат да пием огнена вода и след това като сме пияни ни взимат кошниците и кожите, а дори и земята ни за почти нищо."

Като се приближили тихо, те видели белия човек на колене да се моли усърдно, индианците да разберат, че великият Бог на вселената ги обича толкова много, че е изпратил Сина Си да ги спаси. Докато се молил една гърмяща змия допъзляла до него, надигнала отвратителната си глава и доближила раздвоения си език много близо до лицето му. Без да има някаква явна причина, за да не ухапе бледолик, змията бавно се шмугнала обратно в тъмнината. Вождът и хората му постъпили по същия начин.

Когато на следващата сутрин младият мисионер влязъл в селото на индианците, бил посрещнат много посърдечно отколкото очаквал, защото много по-късно разбрал за събитията през онази нощ. Хората се събрали около него всред вигвамите (колиби на американски индианци) и той започнал да им чете от 53 глава на Исая, и нежно да им разказва за това как Бог изпратил Своя Син да умре на кръста, за да вземе греховете от сърцата им и да ги направи добри деца на небесния Баща. В края на говоренето му в очите на много от слушателите имало сълзи.

"Бледоликът е човек на молитвата!" отбелязал един от воините, който предната вечер искал да го убие.

"И Великият Дух е с него!" казал друг, напомняйки как гърмящата змия не е успяла да го ухапе.

"И той ни донесе чудно послание!" напомнила жената на вожда.

Живеейки сред индианци-

те, Дейвид споделял с тях всичките трудности на техния живот. Условията на неговия живот никак не се отличавали от живота на индианците, освен в това, че живеел в селска колиба, а не във вигваме. Всичкото му имущество се състояло от креват с матрак, завивки от еленова кожа и чифт чайници, но дори и за това той бил благодарен на Бога. Никъде в неговия дневник няма оплакване от трудностите. Една индийска жена, която познавала Дейвид, впоследствие разказвала: "Той спеше на еленови или мечешки кожи. Ядеше мечо месо и царевична каша, и затова знаехме, че съвсем не е горд."

Поради това, че индианските племена се намирали на големи разстояния едно от друго, често му се налагало да преодолява разстоянията на кон. В съзнанието на съвременния човек 85 мили може да се преодолеят с кола за по-малко от 2 часа по хубав път. При Дейвид Брейнард това траело три денонощия. Придвижването се усложнявало от отсъствието на хубави пътища, на подходящи условия, а понякога и от физическото състояние на Брейнард. Анализирайки работата си, Дейвид изчислил, че за две и половина години преодолел разстояние от 3000 мили. Верността към Божието призвание и любовта към загиващите го карали да преодолява всякакви трудности.

Пробуждането сред индианските племена започнало именно в този момент, когато Брейнард изгубил всякаква надежда за успех на своята мисия. Господ по удивителен начин се намесил в хода на събитията.

Работата се усложнявала още и от това, че в различните племена говорили на различни наречия. Дейвид се опитал сам да учи един от диалектите, но усилията му не се увенчали с голям успех. Поради това занапред служенето му било немислимо без преводач. От 1744 г. с него започнал да работи петдесетгодишен индианец на име Моузес Теттеми, който говорил хубаво английски език и различни индиански диалекти. Но това бил човек, когото религията абсолютно не го интересувала. Но все пак превеждал проповедите на Брейнард. Теттеми започнал да се замисля за душата си. Осъзнаването на собствената му греховност така го обезпокоило, че спрял да спи нощем. Теттеми преживял силна духовна борба, подобно на тази, която на своето време преживял Дейвид: той се опитвал да угоди на Бога, разчитайки на своите сили, което водило само до безнадеждност. И само уповаването в Божията благодат изпълнило сърцето му с мир. Скоро той и членовете на семейството му били кръстени от Дейвид Брейнард. Впоследствие той помагал на Дейвид не само в качеството на преводач, но и ги наставлявал в християнската вяра.

Индианците, дотогава не желаещи да слушат благата вест и дори се надсмивали над нея, започнали да се замислят върху състоянието на душите си. Обръщането се съпровождало от промяна на техния мироглед и живот. Новообърнатите се отказали от езическите си обичаи, престанали да употребяват алкохол, започнали да изграждат брачните си отношения по библейски образец, отнасяли се с любов един към друг, връщали стари дългове. Това било началото на пробуждането сред езичниците, което започнало неочаквано подобно на полъха на вятъра. Святият Дух докосвал сърцата на най-закоравелите грешници. Обръщането на някои индианци било съпроводено от удивителни събития. Святият Дух засегнал сърцата на мъже, жени и деца.

Една млада девойка, дъщеря на

вожда на племето на делаваровите, се обърнала, слушайки проповеди и гледайки живота на мисионера. Тя видяла как Дейвид Брейнард обича своя небесен Баща и заради Него бил готов да жертва своя комфорт и здраве, за да занесе благата вест на загиващите индианци. Друга жена индианка, която накарали да отиде на богослужение против волята ѝ, чувайки проповедта, започнала да се безпокои за духовното си състояние. Тя незабавно се отправила към дома си, отстоящ на 40 мили, за да доведе мъжа си, да чуе проповедника. Божието слово докоснало сърцето на един от закланателите, който се ползвал с авторитет и голяма власт сред обществото на индианците. В душата му се започнала силна борба, докато не осъзнал безплодието на своите опити да се спаси. На мястото на съкрушението и смирения дошла увереност в Божието прощение и спасение. Закланателният дух го оставил. Като Брейнард той желял да живее за слава на Господа. Впоследствие този стар индианец станал един от най-активните членове на общината на Брейнард и често благовествал на хората, попаднали под влиянието на закланатели.

Дейвид виждал своята мисия не само в обръщането на погиващи, но и в наставляване на обърнатите. Доколкото индианците били разпръснати на големи територии, което създавало определени трудности за извършване на службата, Дейвид решил да създаде “център”, където новообърнатите биха могли да живеят заедно. През 1746 г. била създадена колонията “Ветил”. Общината наброявала 130 души. Там било създадено и училище, където се преподавал английски език и други предмети. Брейнард се грижел не само за религиозните потребности на индианците, но и за материалното им благополучие, формирайки у тях библейско отношение към труда, учил ги да бъдат трудолюбиви и честни във всекидневния живот, да правят спестявания, за да не изпаднат в дълг.

Мъж на един милион

Дейвид Брейнард е запомнен не само като велик апостол сред североамериканските индианци, но и като мощен инструмент за вдъхновение на

хиляди, които са били предизвикани да оставят лесния и егоистичен живот и да живеят жертвоготовно и свято след като са плакали, четейки неговия “Дневник”.

“Вижте го добре” пише Ф.У. Борехам; “той е мъж, който се среща на един милион; той е направил повече от всеки друг за да открие нова ера в мисиите.”

“Неговата история” казва Дж. М. Шерууд, “е съдействала за развитието и насоката на модерните мисии повече, от който и да е друг човек от времето на апостолите, като е запалила Христовата църква.”

На въпроса “Какво да се направи за съживяването на Божията работа там, където е замряла?” Джон Уесли отговаря: “Нека всеки проповедник да прочете внимателно живота на Дейвид Брейнард.”

Един от многото взели под внимание съвета на Уесли е Уилям Кери (става мисионер в Индия). Бог е използвал историята на живота на Брейнард, за да му отвори очите за нуждата на всички племена и да го запали за разнасянето на евангелието до краищата на земята. Друга заслуга, която има героичната мисионерска работа на Дейвид, е подтикването на Хенри Мартин да бъде като ярък огън в тъмна Индия и Персия и Робърт МакЧейни да стане апостол на евреите. Дано някои млади хора като четат тези редове да бъдат по подобен начин запалени да горят за своя Бог! Дано много други да бъдат засегнати и променят живота си и да излязат от – както Брейнард казва – “стандартното християнство”. Да бъдат вдъхновени да живеят живот на усърдна молитва, чисто благочестие и свят копнеж по душите. И дано всяко сърце без Исус да бъде разтопено в разкаяние и спасителна вяра, след като четат за Божията удивителна любов открита в Неговия скъп Син.

Текстът на обръщането

Преданието казва, че Мария майката на Исус, никога не е била в състояние да чете Исая 53 глава и ако някой друг е четял тази глава, Мария изпадала в скръб и дълбок плач. Този пасаж е бил като горчив пелин за нейната душа, защото ѝ напомнял за онзи ден, когато обляна в сълзи гледала страданията и

смъртта на Сина си на кръста.

Исаия 53 ѝ напомняла за страданията Му в двора на Пилат!

Исаия 53 ѝ казвала за ужасите по Виа Долороса!

Исаия 53 ѝ носила ясения спомен за мъките на Голгота!

Исаия 53 била като фонтан от горчивина за нейната душа!

Мария е единствената обаче, която има това отношение към този пасаж.

За множествата, които никой не може да изброи, Исаия 53 е скъпоценна откъд всякакви граници.

Така е било за етиопския евнух, от деня, в който Филип се качи в неговата колесница, и четейки за Мъжа на скърби, поразен и засегнат му бе проповядвано за Исус.

Този пасаж е бил много скъп за Филип Меланхтон, смелия помощник на Лутер. На последния Велики петък от живота си той подготвил и изнесъл своята последна проповед. И темата на последното му послание била Исаия 53.

Джон Нокс издигал тази глава над всяка друга. Той често проповядвал върху нея и по време на последното му боледуване искал да му я четат ежедневно.

Дуайт Муди бил на същото мнение като Нокс и Меланхтон в оценяването на вдъхновеното описание в Исаия 53 на Страдания Слуга. Когато великият евангелизатор щял да проповядва за първи път в Лондон през 1874, го попитали за неговото верую. “То е вече отпечатано,” отговорил Муди. “Ще го намерите в 53 глава на Исаия.”

53 глава на Исаия била извънредно скъпа за Дейвид Брейнард. Когато душата му била обвивана в тъмнина, Исаия 53 била като стълба от светлина, която го водила от земята в небето. Когато проповядвал на индианците, любимата му тема била Исаия 53. И когато дошъл края на неговото странстване, последното записано изречение в неговия “Дневник” било цитат от Исаия 53!

В ранна възраст на 8 години, както Дейвид сам се изразява, “бил изобличен за греховете си”, вследствие на което за дълги периоди от време бил изпълнен с меланхолични предчувствия. Бил ужасяван от мисълта за смъртта и често описвал себе си като спускащ се в ада. Неговото състояние

било подобно на това, в което бил Джон Бънян, който казва: “Завиждах на жабата в канавката и на домашните животни, защото те нямаха души, които да загинат както моята.”

Брейнард казва: “Бях много обезсърчен и понякога завиждах на птиците и зверовете и на щастието им, защото те не бяха изложени на вечна мизерия, както знаех, че аз съм изложен.”

Интересно е да се отбележи, че Джон Уесли от едната страна на Атлантика и Дейвид Брейнард от другата страна, по едно и също време са имали сходни преживявания. Точно, както Уесли в неговото обръщение в Алдерстейт, търсил духовен мир, присъединявайки се към клуба на светостта в постоянно мислене върху религията. Подобно и Брейнард търсил да задоволи дълбоката вътрешна нужда на душата си за новорождение като показвал външно благочестие. Той бил редовен на църковните богослужения, четял по два пъти Библията за една година и всяка седмица се събирал с други младежи за молитва и изучаване на Словото. Другите могли да се заблудят от неговото усърдие, но не и той. “Имам много добра външност,” казва той. “Така градя значително на себебаведна основа.”

Най-накрая върховната истина, разкрита в Исаия 53, довела неговата окаяна душа до Вратата и до Кръста, където неговия товар, подобно на Бъняновия, се изтърколил и не се виждал повече.

Исаия 53 направила три неща за Дейвид Брейнард. Открила му собственото сърце, пълно с хулени и разядено от греха. Той не само се съгласявал с твърдението “всички ние се заблудихме като овце”, но и разбрал, че ужасната болест, по човешки нелечима, била причината за това велико изцеление породено от смъртта на Божия Син на кръста. Разбрал също, че належащата му нужда не била външната праведност, но Божествено лекарство за болестта на падналата му природа. Осъзнал, че нито борби, нито реформи могат да променят неговата греховност, а Божието Слово – както казва Дейвид – “съди ме, не според външните действия, но за греховете на сърцето ми, които не мога да предотвратя.”

Исаия 53 също му открила сърцето на Спасителя, пълно с любов и превъз-

ходна благодат. Видението на Брейнард за съкрушеното сърце на Спасителя, съкрушило неговото собствено в покаяние и радостно предаване.

В неделя вечер на 12 юли 1739 г. “както си ходих в тъмната гъста гора”, пише той в своя “Дневник”, “неизразима радост обзе моята душа. Аз бях пленен от превъзходството, великолепието, величието и другите съвършенства на Бог, дотолкова като че ли бях погълнат от Него.” На този незабравим ден Брейнард намерил във възкресенското сърце на Спасителя стълба, която го отвела в Светая Светих в сърцето на Бога.

Исаия 53 му открила отворена врата за достигане до сърцата на всички хора.

Виждайки нуждата на собственото си сърце, той виждал цял свят от сърца стоящи в тъмнината, и намирайки, че посланието за Страдания Спасител било “удивително сладко” за неговата душа, той вярвал, че всички други хора също чакат да чуят същата прекрасна история. Бил убеден, че Христос е отговорът на най-дълбокия копнеж на човешкия дух, така както водата задоволява жаждата на човешкото тяло. Вярвал, че другите са също толкова жадни, колкото и той, и искал да извести на дълъг и шир, особено на забравените и зле третирани индианци евангелската покана: “Който е жаден да дойде и да пие даром от водата на живота.”

Неговите мисионерски дела

По пътя към индианците в Каунамиик, Ню Йорк, спрял в Монтаук, Лонг Айленд, по това време обитаван главно от индианци; и какъв бил текстът, на който се спрял? Той казва: “Отидох и проповядвах от Исаия 53: “Но Господ благоволи Той да бъде бит., когато направи душата Си жертва за грех.”

Исусовата смърт на кръста беше част от Божествения план: “Но Господ благоволи Той да бъде бит.”

Исусовата смърт на кръста беше скъпоструващото лекарство за ужасната болест: “... направи душата Си жертва за грех.”

Исусовата смърт на кръста е Божествено употребена за спасението на мнозина: “Ще види плодовете от труда на душата Си и ще се насити; праведният Ми Слуга ще оправдае мнозина

чрез знанието им за Него и Той ще се натовари с беззаконията им.”

Няколко месеца след пристигането си в Каунамиик младият мисионер се отделил настрана, за да пости в тайно от сутрин до вечер. Чувствал, че работата му е провал. Бил завладян от чувство на недостойнство от пречките, които стояли пред него, най-вече покварата на индианците и слабостта на собственото му туберкулозно тяло. Чел много от Писанието и коленичейки викал към Бога.

Като чел за достойнствата на героите от Библията и как чудесно Бог ги е използвал, искал да бъде като тях. В онзи ден неговият живот бил променен. Посветил се да ходи в стъпките на четири от героите на вярата в Библията.

“О, да съм като тях запален за Бога,” се молил той. Същата вечер записал в “Дневника” си: “Душата ми благославя Бог, защото се е показал толкова милостив към героите от Библията.”

Брейнард искал да бъде запален за Бога, живеейки като Моисей – живот на себеунижение за Негова слава.

Когато Бог проговорил на Моисей от горящия храст в Мадиям, Той го намерил много по-различен от колкото бил преди 40 години. Тогава Моисей бил самоуверен, опитвайки се да освободи братята си със собствената си сила и със собствени методи. Сега бил себеунижен, съвестен, и разбиращ своята недостатъчност и недо-

стойност. “Кой съм аз,” казал той, “за да отида при фараона?” Бог може и използва мощно онзи, който е предаден и търси не своята си, но Божията слава. Никой друг не е искал толкова пламенно да бъде като Моисей както Дейвид Брейнард. “Прекарах нощта,” казва той, “молейки се непрестанно да не уповавам на себе си, но да полагам цялото си упование в Бог.” На 2 януари 1744 г. Брейнард пише:

“Винаги трябва да гледаме на себе си като на Божии слуги, живеещи на този свят, за да вършим Неговото дело и да го вършим вярно. Тогава твоята грижа трябва да е да се посветиш изцяло на Бог.” Неговият “Дневник” съдържа безбройни пасажи като следните: “26 април 1742. О, да мога да прекарам всеки момент от живота си за Божия слава!” “30 август 1742. Душата ми със страстно желание иска да живее за Бога.” “22 ноември 1745. Получил съм всичко от Бог. О, да мога да Му дам всичко.” Не облягайки се на себе си, но разчитайки на Господ, Брейнард открил източника на неограничената сила, тайната на нежния дух и тайната на вътрешния мир. “Толкова е хубаво,” признава той, “да бъдеш нищо и по-малко от нищо така, че Христос да е всичко във всички.”

О, горчив срам и скръб
В онова време,
Когато отхвърлих молбата Ти
И тогава аз гордо отговорих
“Всичко от мен и нищо от теб”

Но ето, Той ме намери:
Съзрях Го
Кървящ на проклетото дърво
И го чух да се моли:
“Прости им, Татко”.

Тогава моето сърце тъжно каза:
“Нещо от мен и нещо от Теб.”
Ден след ден нежната Му милост
Изцелява и помага, пълни и осво
бождава.

Сладък и силен, и толкоз верен,
Смирявам се и шепна:
“Малко от мен и повече от теб”
По-високо от Небесата

надълбоко в океана,
Господи, Твоята любов
накрая ме обхваща.
Дай ми на душата зова:
Нищо от мен и всичко от Теб.

Брейнард искал да бъде запален за Бог, като Илия – ревностен и силен в молитва.

Душата му, силно се вълнувала като четял историята за пророк Илия, който поради силната си молитва успял да устои на всички изпитания: свещениците на планината Кармил, обръщането на множествата отново към Иеова, призоваването на дъжд върху гладната земя. Вследствие на това: “Душата ми жадуваше за Бог и Го молеше за двоен дял от Духа, който бе излял върху Илия.”

Обикновено той прекарвал няколко часа на ден в молитва и често отделял и цял ден за молитва. На 14 юни 1742 той пише: “Отделих този ден за молитва и пост. През нощта Бог ме посети по чуден начин. Ходатайствах за спасението на нови души... Бях в такава агония от силното слънце, че се изпотих целия. А моя скъп Спасител бе целият облян в кръв за спасението на душите. Легнах си с сърце изцяло съзерцаващо Бога.”

На 21 юли 1744 Брейнард чул, че индианците планирали идолопоклоннически празник с танци за следващия ден. Дейвид прекарал деня и нощта в молитва.

“Тази сутрин около 9 ч. се оттеглих в гората да се моля. Бях в такава терзания, че когато се надигнах от коленете си, се почувствах изключително слаб,

а потта се стичаше по лицето ми и тялото ми... Не ме беше грижа как или къде живея или през какви трудности преминавам, само и само да печеля души за Христос. Продължих през целия ден и вечерта.”

Подкрепен от Бог по този начин на следната сутрин, той тръгнал към индианците, убеден че Господ е с него също, както е бил с Илия на планината Кармил. И чудо на чудесата, вместо да го скалпират, когато ги призовал да спрат танца си, те седнали и го слушали сутринта и вечерта.

Силен от молитвата и с усещане за Божественото присъствие, Брейнард се придвижвал с измъченото си тяло от село в село, проповядвайки с такава нежност и убеждение, че каменните сърца на индианците често били сломявани в сълзи.

Брейнард искал да бъде запален за Бога, както Авраамовия живот бил характеризиран със святост.

В “Дневника” си често споменавал древния патриарх. Дейвид говорил за Авраамовото странстване и какъв странник бил той на земята. Искал да бъде като Авраам и неговото достойнство записано в Евр. 11:13, който “изповяда, че е чужденец и пришелец на света”.

Като гражданин на Небето, Дейвид знаел, че трябва да е безчувствен към насладите на този свят. На 19 юли 1742 г. той писал, “искам да съм мъртъв към света и разпънат за всичките му съблазни. Душата ми иска да се чувства като странник тук долу, така че нищо да не ме отклони от пътя ми

през самотната пустиня, докато пристигна в дома на Отца си”.

Бидейки в такова странстване, бил изпълнен с най-силно желание за святост. “Благословени Исусе,” молил се той, “нека все повече и повече да се облягам на Теб. Всичко, което искам е да съм по-свят и подобен на моя скъп Господ ..., за да съм готов за благословените радости и задачи на небесния свят.” Като странник Брейнард бил въодушевен от три неща: да бъде разпънат за съблазните на света, да се съобразява ежедневно със сватите цели на Христос, да бъде готов за радостите и работите на Небето!

Брейнард често се чувствал сломен поради греховността си и духовната си немощ. “Какъв низък окаяник съм аз. “О, да мога да дам себе си на Бог, така че никога да не се опитам да бъда моя собственост, да имам воля или привързаност към нещо, което не е подчинено на Него! Но уви, уви! Разбрах че не мога да съм отдаден изцяло на Бог.”

Малцина мъже са откривали душата си така, както Брейнард, но да не забравяме, че той не е имал идея, че някой друг освен той самия ще има достъп до неговия дневник. “Обичам да живея на ръба на вечността”, казвал той. Брейнард искал да бъде запален за Бога, живеейки като Павел да проповядва Христос и да споделя страданията Му за спасение на душите.

В “Дневника” му пише – 6 юли 1744: “Обичам и искам да живея като странник и искам благодат да бъда като

Павел сред езичниците в неговия живот, работа и страдания.” Той и Павел били с подобни духове, пленени и вдъхновени от едно – спасението на душите, вярвайки, че то може да стане с проповядване на Евангелието и живеейки живот на себеотричане и жертва.

Почти всяка страница на “Дневника” показва как преминавал изпитанията като добър войник на Христос. Страданията му, причинени от болестите, и слабото му тяло, били усиления от тежкия му живот сред индианците и трудните му пътувания сред пустоша. В първата нощ сред индианците той писал: “Яздех до Каунамиик и там спях на малка купчина слама.”

Често е бил без подходяща храна, изложен на глад и студ, изгубен в гората, застиган от бури, без да има подслон, принуждаван да пресича диви потоци и да прекарва нощи в гората сред опасности от диви животни и диваци. Един такъв инцидент: “Около 6 вечерта загубих пътя и се скитах в гората, преминавах тресавища и ужасни места. Бях измъчен от студа и имах ужасна болка в главата и стомаха, така че почнах да плюя кръв. Но Бог ме запази и благословено да е името Му. Такова изтощение и трудности като тези изглежда ме учат да се отдалечавам от света и вярвам, че ще направят Небето по-сладко.” Този мъж не е бил самотен. Той е бил апостолски в неговата работа и начина, по който прославял Бог в страданията си.

Брейнард, като апостол Павел, прославял Кръста и бил решен да не проповядва нищо друго, но “разпна-

тия Христос". Той правел Христос център и цел на всяко послание. "Ако държа на славните превъзходства на Бог," пише той, "естествено бях воден да проповядвам Христос като единствения път към Отец. Почвах ли да говоря за жалката мизерия на човешкото състояние, от там естествено трябваше да покажа необходимостта Христос да се жертва за нас, да пролее кръвта Си за греховете ни и да ни освободи от тяхната сила." Апостолът на индианците доказал, че не само проповядването на евангелието може да разтопи сърцата на диваците до покаяние, но и че това е единственият начин за трансформация на живота им. Веднага след като индианците предавали сърцата си на Исус, се отказвали и от старите си езически пороци. След една година работа в Каунамиик, Брейнард убедил индианците да се преместят в Стокбридж, където били под ръководството на господин Сарджент, а по-късно и под Джонатан Едуардс. Оттам нататък енорията на Брейнард се пренасочила от Делауеър към широки области от Ню Джърси и Пенсилвания. Индианският град Кросуиксбърг бил неговата база и там си построил малка колиба. За известно време бил много потискан от индианските езически практики, от лошите им помисли и кораворатността на сърцата им. Но продължавал да сее семената на Евангелието и да ги полива със сълзите си, защото вярвал Божиите обещания. Често се оттеглял в гората и тя била огласяна от виковете на сърцето му за неговите "бедни индианци."

За известно време мощно съживление избухнало в Сускуеханна и жътварят с радост събирал скъпоценните души. Един ден докато проповядвал върху Исая 53, "Словото бе придружено с удивителна сила, множеството бе силно засегнато и имаше голяма скръб сред тях."

Когато един от мъжете бил попитан: "Защо плачеш толкова много?", той отвърнал: "Когато мисля как Христос е бил заклан като агне и пролял кръвта си за греховете ни, не мога да не плача." Това било посланието на Исая 53!

И когато Брейнард призовал неговите християни индианците за първото причастие и им говорил за великата жертва, която символизи-

рат хляба и виното, цялото събрание било залято в сълзи.

За хора на 30 години едва започва разцветът на живота, но за Брейнард това бил залезът. За краткия си живот той успял много. И една от причините за това – неговото умение да цени времето и да го използва. В писмо до брат си Джон той писал: "Разбрах, че нищо не ме прави така християнин, както усърдният прилежен труд по усъвършенстване използването на времето."

Суровите условия на живот сред индианците, продължителните пътувания окончателно подронили и без това слабото му здраве. Другарите му му предлагали да остави мисионерското поприще и да стане пастор в една от църквите, но той отказал на предложението им. Прекрасно разбирал последствията от своя избор, но останал верен до край на Божия призив, определил му служене сред погиващите езичници.

Веднъж християнин се изповядал, че понякога губи плама си в посвещението си към Бога. Когато го попитали как го възстановява той отвърнал: "Когато си мисля накъде съм тръгнал – това ми помага." Същото било и с Дейвид Брейнард.

След 5 години трудни пътешествия, различни опасности и почти непрестанна болка, крехкият болен от туберкулоза, храчещ кръв, обхванат от треска и падащ по пътя за Нортхямптън Брейнард се прибрал в дома на Джонатан Едуардс, за да умре там. Но той в никакъв случай не бил унил. Странникът е свършил пътя си и жадува за колесницата, която да го отведе у дома. Когато някой отивал да го посети с Библия в ръка, той възкликвал: "О, тази скъпа книга! Скоро ще я видя отворена! Тайните, които са в нея ще бъдат разкрити!"

Силите го напускали, но духът му се издигал. "Направен съм за вечността," шептял той. "Колко искам да съм при Бога и да се поклоня в присъствието Му." В очите му имало светлина от другия свят, когато мълвял: "О, Спасителят ще види плода на Своята душа и ще се зарадва. О, ела Господи Исусе! Ела скоро!" И с тези думи на устата си той посрещнал смъртта.

"Дневникът" на Брейнард открива пламенно и често желание да "изгоря" за неговия Господ и "да съм запален за Бог." "Това е моето же-

лание," казва той, "да бъда запален, постоянно горящ за Божествената служба, до последния си момент."

До края, Брейнард бил изцяло загрижен за разширяване на царството на неговия благословен Изкупител, страдащия Христос от Исая 53.

Здравето на Брейнард бързо се влошавало и той сметнал да се откаже от идеята за мисионерство и да се установи или сред християнските индианци или в една от църквите на белите. Дейвид осъзнавал, че му остава година или най-много две живот и заключил след много страдания на душата си, че ще "изгори до края" като пътуващ мисионер. Паднал на коленете си в примирението си той извикал: "Сбогом приятели и земен комфорт; сбогом на най-скъпите ми. Ще прекарам живота си до последния миг в пещерите и рововете на земята, ако царството на Христос ще напредне."

Дейвид Брейнард умрял на 9 октомври 1747 г.

Брейнард и ние

Животът на Брейнард кара не само мисионерите, но и всеки християнин да се замисли за своето предназначение, за готовността да жертва каквото и да е заради Господа. Понякога цената може да се окаже твърде висока. Но нашата готовност да се отдадем до голяма степен зависи от това доколко сме познали Господа. Бог не се нуждае от силни хора, доколкото Той се явява източник на силата. За Божието царство са необходими предани хора, готови да Му отдадат всичко ценно, до живот.

В ума на съвременните християни съществува "идеалният образ на мисионера". Това е своего рода "супермен", комуто са непознати съмнения и униние. Но животът на Дейвид Брейнард се явява пример за това как чрез човешката немощ се проявява Божията благодат, потоци изливащи се в мир. Ценността на дадената биография се заключава в това, че Брейнард е показан като обикновен човек със своите проблеми и недостатъци. Но не сами по себе си недостатъците ни правят силни, а нашата верност към Господа, желание да се иска Неговата слава, а не своята. В Бога няма безполезни хора. Дори най-слабият християнин е призван да прослави с живота си Господа. □

Верността я закам корони

Армин Гербер

(Продължение и край)

12. Отново заедно

На около три часа северно от град Кайзерлаутерн в една далечна, обкръжена от ниски хълмове местност лежи селото Шалоденбах, някога и рицарско селище, но през 16-то столетие главно място на Зикингенското владичество Шалоденбах.

През лятото на 1579 г. иначе доста усамотената крепост беше за кратко време много съживена. Един млад Зикинген, правнук на прочутия Франц фон Зикинген, беше дошъл от Цвайбрюкен в Шалденбах, където пребиваваше в херцогския дворец с няколко приятели, за да се наслаждава в обширните гори на радостите на лова и да лови риба в големите езера на долината. Между чуждите бяха двама млади мъже от Франция, които бяха наричани от прислужващите само “двамата хугеноти”. Говореше се, че искали от Цвайбрюкен да отпътуват за двореца на пфалцския граф Казимир. Единственият слуга, когото водеха със себе си, беше стар човек с бяла коса, по рождение немец, но вече не говореше добре почти забравения матерен език, както ако беше роден французин и по-късно едва е научил немски.

Докато господата седяха на обедна трапеза в така наречената зала на крепостта, слугите бяха събрани в друго помещение също на обяд. Когато първото шурмуване с пълните лъжици премина, един взе думата и каза: “Господин Симон, Вие ни

дължите още голяма част от Вашия разказ. Сега е най-добрият случай да ни разкажете работата докрай. Прекъснахте посред ужасната Вартоломеева нощ.

“О, не бих искал да мисля за онази ужасна нощ – започна старецът, - но не мога да я забравя вечно. Оставих младежа да излезе, да потърси моя господар, тъй като много се страхуваше за него и тогава изведнъж смъртта се разбушува из всички улици и нито младежът, нито господин Севре се завърнаха. Не можете да си представите моя ужас, да, отчаянието ми. Събудих двама други слуги, оставих единия да пази къщата и се втурнах с другия да търся моя господар. Двамата бяхме добре въоръжени. Но какво можеше да помогне това? Многобройните и добре подготвени врагове удряха и разстрелваха с бясна ярост всеки, който не носеше на себе си техния знак, а именно белия кръст. Тогава можеше да помогне само хитрост. Бързо се върнахме с моя придружител пак в нашето жилище и преди да измине четвърт час ние си прешихме бели кръстове и бяхме отново навън сред бъркотията. Гледката беше ужасна! Аз остарях във Франция и понякога съм виждал и съм преживявал кървава баня, но такава ужасна битка никога не бях виждал. Ние гледахме само да вървим напред, защото целта ми беше жилището на адмирала. Знаех, че господарят ми във всеки

случай щеше да бърза за там. Та той само за това остана в Париж, за да му бъде защита. Щастливо стигнахме до къщата, но там, за съжаление, всичко беше отминало. Убийците бяха изхвърлили през прозореца осакатения труп на Колини. Трупът на моя господар лежеше разкъсан и стъпкан в едно преддверие, а недалеч от него беше малкият Паул. Младежът още държеше сабята здраво в ръката си. Какво ми беше тогава на мен стареца, не, това никой не може и да си помисли. Искях да рева като дете, но нямаше никакво време за това. Сега мислех само за това как бих могъл да отстраня двата трупа, без да забележи някой. Почакахме докато смъртната бъркотия отмина по-нататък в далечината и тогава завлякохме труповете, колкото може прикрито, в нашето жилище. Но как беше то обезобразено! Този, когото оставих като пазач, лежеше мъртъв на прага. Всичко беше или строшено, или ограбено. Ние се скрихме с нашите умрели в тази пустош през следващия ужасен ден, докато отново дойде нощта, все в опасност да бъдем отново нападнати.

През тези страхотни часове изведнъж ми се стори, като че Паул е още жив. И действително, така беше. Сега трябваше да му помогна и да го занеса на сигурно място. Първото ни се удаде след много усилия и с Божия помощ. Съществено по-трудно беше да занесем Паул на

сигурно място. Една селянка, която всеки ден идваше от село с мляко и с други хранителни продукти, и която аз вече познавах, дойде; тя трябваше да ни помогне. На нейната количка, която сама теглеше, тя изнесе незабелязано от града живия и дори и мъртвия, а ние двамата също избягахме без да бъдем хванати.

Паул беше настанен в дома на тази милосърдна селянка и действително много добре се грижеше за него. Моето уважение към тази католичка, която извърши такава самарянска служба за нас. Така тя постави в опасност собствения си живот. Междувременно оставих другаря си там при младежа. Той беше като слуга в дома. Аз самият отидох да занеса на нещастната ми господарка скръбната вест. По целия ми път видях само ужасни следи от опустошението. Смъртта, която беше започнала така страхотно в Париж, беше продължена по заповед на краля в провинциите.

Дойдох до река Севре и близо до нашия красив замък, и всичко, което виждах наоколо не ми вдъхваше нищо добро. Намерих замъка разрушен, хубавите градини опустошени. О, как исках да умра върху развалините; така ми беше на душата. Но трябваше по възможност най-бързо да бързам за Ла Рошеле, защото там би могла госпожа фон Севре да е избягала със сина си, ако все още бяха живи. Намерих ги там болни в дома на нейния девер Ренауд. Вестта за парижката смъртоносна нощ отдавна беше изпреварила моите стари крака и добрата дама още в първия миг вече беше изгубила надежда да види отново съпруга си.

Междувременно неприятелската войска отново се придвижи към укрепения град, за да сломи това последно убежище на протестантите и така да приключи големия удар на унищожението. Нито човек, нито котка можеше да излезе от крепостта или да влезе в нея. Как бяхме тогава отново загрижени за ранения Паул, при когото не можех да се върна! Обсадата по суша и по вода трая до юни следващата година. Беше едно сурово време; но девет пъти ние отбивахме атаките по суша и море. Врагът трябваше да се оттегли и да

се съгласи на мирен договор, който даваше на протестантите почти повече право, отколкото имаха преди.

Сега имаше въздух и незабавно бързах да изляза от тесните стени близо до столицата, за да видя какво беше станало с Паул. В селото при Париж наистина намерих добрата селянка, но младежът и неговият придружител не бяха повече там. Паул беше оздравял от тежката си рана и с благодарно сърце беше напуснал благодетелката си, за да се отправи към Севре или към Ла Рошеле. Не е знаел как изглежда на тези две места. Това беше нова грижа за мен. Какво ли е станало с двамата? Много се страхувах, че може да са попаднали в ръцете на неприятелите. С тази грижа в сърцето се върнах. За моя голяма радост намерих Паул и прислужника вече в Ла Рошеле. Те прекарвали там в продължение на много седмици в развалините на замъка и Паул, който тогава беше добър рибар използвал красивото езеро. С придружителя си освен това улавяли в горите дивеч, доколкото може без оръжие. Така се прехранвали, докато се вдигна обсадата на Ла Рошеле.

Вече се мислеше за това замъкът Севре отново да се съгради, но в началото на 1574 г. религиозната война отново избухна. Трая над две години. През май 1576 г. отново беше сключен мир. Паул, който беше израснал до 18-годишен млад мъж, постоянно се занимаваше с мисълта да замине за Германия, за да потърси родителите си, ако са още живи. Макар че от семейство Ренауд и от госпожа Севре беше третиран като дете на дома и беше обикнат, в него все пак живееше един нестихващ копнеж по неговите родители. Младият господин Севре искаше да пътува с него, но болната майка не можеше да се справи с това. Така изминаха ден след ден, месец след месец, а Паул все още не можеше да осъществи намерението си. На това отгоре отново избухна нещастната война. Беше вече шестата, която преживях в разстояние на пет години. През септември 1577 г. обаче отново настъпи мир, който изглежда няма да трае дълго; колко дълго Бог знае. Аз най-малко вярвам на мира

в страната. Моята господарка преживя още малко от настоящия мир и действително искаше да изгради отново замъка Севре, но за съжаление не стигна дотам. Скоро ѝ построиха последния малък дом, замък, в който всички трябва да се настаним. След нейната смърт Паул нямаше повече спокойствие и двамата млади господа се приготвиха за пътуване за Германия. Измолих да ми разрешат да ги придружа. Много исках преди края ми да видя още веднъж моето отечество, и ако е рекъл Бог да ме погребат на немска земя в мир!”

“Симон!” – извика в този момент един глас и старият прислужник стана бързо да посрещне младия мъж, който се появи на входа на помещението.

“Виждате ли, господа, това е видът въдици, които исках да ви опиша” – каза Паул Клигнет, когато отново пристъпи в залата към малката кръгла маса. С това той им подаде една достатъчно яка въдична кука, която старият Симон току що му бе извадил отнякъде.

“А! – извика един от компанията, – монсю Клигнет, това е твърде слабо за щуките, които ги има в стотиците езера, които се намират около градчето Лаутерн и замък Отерберг. Щуката на кайзер Фридрих ще изяде десет пъти куката без да получи коремни болки.”

“Що за щука е това?” – намеси се младият господин Севре.

“Трябва да чуete това. Замъкът Лаутерн беше любимо място на двамата запалени рибари, кайзерите Фридрих Червената брада и Фридрих Втори; защото големите гори, които окръжават градчето, бяха пълни с дивеч, а в многото езера кипеше от риба. В голямото езеро зад замъка, което наричат “Кайзеровото езеро”, е ловял риба кайзер Фридрих II. Там със собствената си ръка е поставил една щука. На тази риба поставил един златен пръстен, така приготвен, че да може да се разширява, когато рибата наедрее. Върху пръстена били написани на гръцки език думите: “Аз съм онази риба, която от всички първа бях поставена в това езеро с ръцете на кайзер Фридрих II на 5 октомври 1230 г.” И знаете ли колко дълго е

останала рибата в езерото? Не по-малко от 267 години. В 1497 г. едва е хваната и занесена в Хайделберг на масата на курфюрст Филип. Отгатнете колко голяма е била и колко е тежала – деветнайсет стъпки е била дълга и е тежала 350 пфунда. Така е нарисувана в замъка Лаутерн и е записано в книгите черно на бяло. Виждате, монсю Клигнет, че това не е измислена ловджийска приказка.” “Звучи малко силно – каза Паул, – но ако е истина, аз също трябва да го вярвам. Впрочем любопитен съм да видя езерото.”

“Можете да сторите това преди да измине един час – каза младият Зикинген. – Тъй като вие, господа, не искате да останете по-дълго, ще ви придружим на известно разстояние. След това ще яздим към манастира Отерберг. Там и по целия път до Лаутерн ще видите, както искате, рибните езера едно след друго.”

Паул веднага скочи от масата. Знакът за общо тръгване беше даден и скоро конете стояха оседлани в двора на стария замък.

Известно време малката компания яздеше покрай една голяма борова гора. След това навлезе в една тясна, гориста долина, през чиито ливади течеше едно бистро поточе. Само още едно късо разстояние и долината се разшири малко и двамата чужденци спряха конете си изненадани. На не много голямо разстояние от тях се виждаха долу развалините на стара крепост на един стърчащ, заоблен хълм.

“Това е Отербург – каза Зикинген, – а в подножието на онзи хълм лежи старият, великолепен манастир. Ще стигнем до него за няколко минути. Сега е скрит от ниските възвишения.”

В този момент прозвуча приглушеният, но пълен, дълбок тон на една голяма камбана, а след това последваха още две.

Ездачите подкараха конете и яздеха в тръс по малко изкачващия се нагоре песъчлив път. Скоро бяха на ниското възвишение и погледнаха към една тясна зелена долина, от която наблизо и далеч блестяха блестящите огледала на рибните езера. Близо до тях лежаха оградите на един селски двор, но вътре в долината се

издигаше една голяма, великолепна сграда, една подобна на катедрала църква във форма на кръст, по чиито сиви каменни блокове се виждаше, че бурите на вековете вече са преминали над тях. А до тази църква се сключваха далеч простиращите се сгради на един голям манастир. Но това, което най-много привлече вниманието на Паул, беше едно шествие, което под звука на камбаните се движеше бавно през портала на църквата. Изглежда че вече голяма част бяха изчезнали вътре. Ездачите видяха само последните, но въпреки това Паул извика изведнъж с голямо възбуждение: “Това трябва са нидерландците! Да, да, такава беше носията им!”

Без да продума повече дума, той пришпори коня си и се спусна от малкия хълм към църквата. Другите го последваха и го настигнаха, когато скочи от седлото. Той подаде на стария Симон юздата и пристъпи с разтуптяно сърце през красивата главна порта във високата просторна църква, чиито три зали бяха носени от 20 грамадни четиригълни колони.

Паул, който се страхуваше да не предизвика смущение, не рискува да влезе вътре в църквата. Той пристъпи надясно в празния страничен кораб и се изкачи с тихи стъпки. Спря застанал зад една колона и натам го последваха и придружаващите го, които също бяха предоставили на стария Симон грижата за конете.

Сега пеенето замлъкна. Когато последните тонове прозвучаха, един прочувствен, но силен глас, започна молитвата с Псалм 84: “Колко са мили Твоите обиталища, Господи на силите, Царю мой и Боже мой. Блажени онези, които живеят в Твоя дом; те всякога ще Те хвалят.”

Паул беше блед и трепереше. По бузите му се стичаха големи сълзи. От мястото си не можеше да види моления се, но гласът проникна в сърцето му. Когато молитвата свърши и беше изпята още една песен, той пристъпи няколко крачки напред. Втрънчено окото му се вперил в една стара фигура, която седеше сред главния вход на църквата в едно кресло. Всичките спомени от детството му се събудиха с двойна сила

у него, всичките му чувства бяха напрегнати до крайност, защото старата фигура не можеше да бъде някой друг освен неговата баба.

Мълчейки, Паул посегна зад себе си, хвана ръката на своя млад приятел и я стисна здраво. Севре чувстваше как той трепереше и очите му също се отправиха натам, накъдето Паул беше впил своите. Сега схвана какво ставаше с приятеля му, защото видя старицата, за която Паул така често разказваше, за която винаги говореше с най-дълбоко страхопочитание.

Сега свещеникът се качи на амвон Паул искаше да извика силно: “Баща ми!” Трябваше да се опрے на колоната, за да не падне. Сега окото му потърси майката и Мария, неговата приятелка от детството му. Видя и двете, но не ги позна. Грижите бяха състарили майка му и Мария беше се променила с годините. През душата на младежа всред неизразимата радост премина една дълбока болка. Мислеше, че грижите са убили майка му.

След втората песен пасторът, за когото Паул намери, че се е променила само косата му, започна проповедта. Говореше върху думите от Писанието: “За Божия народ остава една почивка”. При наличието на това обещание той говори за пълнотата на утехата, на мира и надеждата на многоизпитваната църква, която тук отново се беше събрала заедно. Напомни за всички понесени скърби и благодари за милостивата подкрепа на Бога в трудностите, Който вероятно тук им даде траеща временно почивка. Премина от земната почивка към вечната и увещаваше вярващите да останат твърди и да бъдат верни до смърт, за да участват поне във вечната почивка.

Паул беше надвит от чувствата, които го връхлитаха, така че бързо напусна църквата, щом баща му изрече Амин-а. Вън се хвърли на гърдите на младия си приятел и извика, плачещ от радост: “Това е баща ми, това е баба ми! Всемогъщи Боже, колко чудни са Твоите пътища!”

Едва сега другите двама придружители схванаха напълно защо Паул беше така извънредно развълнуван в църквата. Докато те самите учу-

дени и трогнати искаха да говорят за чудното Божие провидение, Паул отправи неоткъсващ се поглед към вратата на църквата. Сега заключителното пеене приключи – свещеникът изрече благословението над църквата – сега народът заизлиза от църквата. Учудени хората гледаха групата на чуждите конници. Тогава дойде баба Корнелия на своя стол с колелца, както обикновено носена от четири мъже. Паул не можеше повече да се сдържа, хвърли се към нея, обгърна коленете ѝ и извика със задавен глас: “Бабо! Бабо!” Старата, сляпа жена трепна неволно, помътнялото ѝ око се отвори широко. Бързо обгърна с двете си ръце главата на младежа и ги прекара от къдравата коса надолу по бузите и брадата.

“Паул, ти ли си? Господи, мъртвите ли възкреси?” Така извика тя, наистина малко възбудена, но веднага възвърна обикновеното си спокойствие.

“Аз съм, бабо!” – изхълца Паул. Когато при това повдигна главата си, да погледне старото, обично лице, видя зад стола една бледа жена да припада в ръцете на едно младо момиче.

“Майко! Майко!” – извика той изпълнен с блажена радост и обсипа бледото лице с целувки. “Мария! Мария!” – извика междуременно той, подаде ѝ ръка и притегли плачещата в прегръдка.

В този момент свещеникът излезе последен от църквата. Видя цялата църква в голямо възбуждение, видя как всички се тълпяха пред църковната порта.

”Почтени господи-не, тук е Вашият считан за мъртъв син!” – му извика един от старейшините на църквата.

Бързо в множеството се отвори един

коридор за свещеника. Той видя как съпругата му тъкмо отвори очите и здраво обгърна с ръцете си сина, сякаш се страхуваше, че отново може да ѝ бъде отнет. Тя не можеше да каже и дума. Той самият обаче стоя един момент треперещ до тях, след това каза полусилно: “Господи, твърде незначителен съм за всичкото милосърдие и верност, които показваш към слугата Си! Кой съм аз и кой е домът ми, че си ни довел дотук?”

“Татко! Татко!” – извика Паул и се хвърли в прегръдката му. Множеството стоеше там мълчаливо. Нямаше никой сред него, който да не славеше молещ се милостта на Бога и Неговите чудни пътища. Бабата склочи ръцете, безцветното ѝ око беше отправено нагоре.

“Не го ли казах винаги?” – каза тя тихо. – За праведните винаги ще изгрее светлина и радост за благочестивите сърца. Господи, сега оста-

ви слугинята Си да си отиде с мир!”

Валонската църква, която без голям шум постепенно беше напуснала Шьонау, намери отново своя проповедник в главния град на валонците, във Франкентал. Известно време тя живя разпръсната в страната, докато херцог Йохан Казимир ѝ предложи големия манастир Отерберг като нова родина. Тук започна за тях едно ново, по-добро време. Херцогът скоро издигна нововъзникналото място в град и жителите мирно изкарваха поминъка си. Проповедникът както винаги беше пастор на църквата си. Неговата превита жена след срещата с Паул видимо отново се оживи и когато майка Корнелия си отиде с мир, можа преди това преживее раждането на един правнук, защото Паул и Мария бяха станали брачна двойка. Чрез милостта на пфалцския граф Паул стана най-напред херцогски главен ловджия

и рибар при Отерберг, а след смъртта на родителите му получи един още по-влиятелен кръг на действие в близост до Йохан Казимир, който след смъртта на Лудвиг VI, като настойник на сина му ръководеше регенството на Пфалц.

Френските църкви във Франкентал, Св. Ламбрехт и Отерберг с течение на времето станаха немски църкви и само френските фамилии именно напомнят още за техния произход. Дано Господ да не остави тези и всички евангелисти да забравят някога това, което техните бащи изстрадаха за вярата и здраво, твърдо да се придържат към Словото на истината, която остава вечно.

“Нашата вяра е победата, която е победила света.”

(Край)

Има Бог на небето! Светлина и слава от Божия трон почиват над вярната майка, когато тя се старае да възпитава децата си така, че да могат да противостоят на влиянието на злото. Никое друго дело не може да се сравни по важност с нейното. Задачата ѝ не е като на художника – да нарисова върху платно красива фигура, нито като на скулптора, да я извае от мрамор. Задачата ѝ не е като тази на писателя – да облече една прекрасна мисъл в завладяващи слова, нито като на композитора – да изрази в мелодия прекрасно чувство. Нейната задача е с помощта на Бога да извае в човешката душа Божия образ. (Дом и семейство, 220)

На Мама

У различните народи има ден на майката, който не случайно се празнува през пролетта. В цялата природа бурно се пробужда животът. Това е със съзвучие с името на първата жена: Ева – живот. Творецът не само подари това име на жената, но и предназначи чрез нея да се продължава живота на земята.

Християнката-майка е открила и възпитала безброй много велики и полезни на човечеството хора, имената на които произнасяме едва ли не всеки ден. Но самата майка при това остава в сянка.

Ние добре помним имената на апостолите, знаем имената на велики служители и отци на църквата, но рядко знаем имената на техните майки. Но именно те, тези неизвестни жени – майки, отдавайки много душевни сили, любов, ласки и грижи, са били началото на тези, които след това са станали велики и известни.

“Всичко, което съм, дължа на моята обична майка” – казваше известният американски евангелист, кралят на проповедниците Дуайт Муди. Джон Уесли неизменно посвещавал всяка нова книга в памет на скъпата си майка.

Блажени Августин с искрена нежност разказвал за своята необикновена майка християнка, Моника, чрез

молитвите на която той бил обърнат към Христос. Подобни свидетелства са така много, че не можем да ги изброим всички. Но можем да не се съмняваме, че всеки от нас е изпитал на себе си влиянието на своята майка християнка.

Но, за съжаление, днес има много християнски жени, които под влиянието на разлагащия се свят

пренебрегват своите тежки бремета. Жената отстъпи от основната си природна роля в света и това доведе до разстройство в семейството. Вместо главната грижа за възпитаване на добри и активни деца, жената сама реши каквото и да става да се добере до активно участие във всичко. И тя получи много! Вижте, къде ли няма днес жени? В болницата – тя е лекар, в съда – адвокат, съдия, прокурор, в парламента – депутат, в университета – професор, работничка в завода, на

строителната площадка, служителка в банката и даже в космоса летяха жени. Но те изоставят майчините си задължения, защото техните деца в най-добрия случай са предоставени на лелки, баби, гледачки, а често – оставени сами. Оттук не са за учудване всичките последствия. Представете си, какво би настъпило на земята, ако слънцето кажеше на луната: “Аз за малко ще взема да се запозная с други светове, а ти през това време замести при осветяването на Земята.” А нима деца без майка не е ли все едно земя без слънце?

Вижте съвременното семейство, където майките са заети със своите лични грижи, където децата са изоставени и вършат каквото им е угодно. Откъде идват поети, художници, мислители, ако не от благородни семейства, където майката като слънце събужда към живот своите деца, където те получават, освен физическия ръст, още и духовно възпитание, от което зависи състоянието на душата и мислите?

Много жени от опит са се убедили колко лъжовно е преследването на лична кариера в живота. Те признават, че жената не може да бъде щастлива във от семейното огнище, че никакво положение, никакви премени и накити, никакви поклонници, никаква слава не могат да доставят на жената толкова радост, колкото полу-

чава, когато притисне до гърдите си собственото си дете.

Соломон, най-великият от земните царе – може да се каже, че майка му Витсавее го научи на мъдро управление на държавата. Поради това той не се срамуваше да постави при еми трона на майка си до своя.

Мойсей, великият законодател, беше спасен и научен от своята майка. Великият пророк Самуил би могъл да разкаже много за необикновената си майка, измолваща го от Бога и след това със собствената си ръка завеждаща го в храма. Какво щастие е да имаш вярваща майка!

Тя обича докрай. Само тя, нашата майка, не иска нищо. Обича, защото не може да не ни обича. Може да се случи мнозина да ни разлюбят и да се отвърнат от нас, и да ни забравят, но тя и тогава остава вярна в любовта си.

Има едно удивително стихотворение от нашия съвременник Родион Березов за майката. В студена зимна вечер вълци гонели шейна, в която били майка със сина си и нейния брат, който ги посрещнал на гарата. Разбирайки неминуемата гибел на своя син, тя взела решение... Скачайки от шейната, майката загинала, но синът бил спасен. И от тогава на мястото на майката цветята дават благородни потомци.

Колко много са верните и любящи майки! Колко скъпи им са всеки син или дъщеря! Колко удивителни, трогателни истории за майчина вярност предлага Библията. Колко трогателни са думите на евангелието: “При кръста стоеше майка Му!” Къде бяха тълпите, които искаха да Го направят цар? Къде бяха хилядите, които Той нееднократно нахрани? Къде бяха множеството болни и сакати, които Той изцери? Къде, накрая, бяха учениците, кълнящи Му се във вярност? Всички се разбягаха... Само тя една, Исусовата майка, остана докрай. Тя не се срамуваше от Неговия позор и страдания.

Една жена се молила за своя син ден и нощ и го умолявала: “Сине, остави греха, иначе ще погинеш.” Нейните молитви и умолявания така му дотегнали, че той я прокълел, напускайки дома. Веднъж той срещнал съседа-другар, който си отивал вкъщи. Помолвил го: “Иди при майка ми,

узнай, ако ми е простила, нека да окачи нещо бяло на къщата, като знак за опрощението. Аз ще мина оттам с влака и ако видя знак, ще се отбия.”

Влакът, забавяйки ход, се приближил към гарата, редом с която била къщата на майката. Синът силно се вълнувал, но изведнъж чул съседа по вагон да казва: “Каква странна жена! Защо е окичила цялата къща, клоните на дърветата, оградата с бели парцали?” Блудният син се прилепил до стъклото. Където било възможно майката окачила бяло – знак на мир и опрощение. Не дочаквайки дори влакът да спре, той скочил и изтичал насреща й с думите: “Майчице, ти си ми простила!..”

Спомням си... сред нощ стоящата на колене моя майка, очите й пълни със сълзи и моето име в молитвите й. Всичките й деца обичат Господа! Майката обича дори и тогава, когато синът се отвърне от нея, когато й причинява нетърпима болка.

Веднъж младеж бедняк живял и с' зла девойка той дружал. Казала тя: “Аз искам на прасето да дадеш на майка ти сърцето.” Отишъл той, на майка си посегнал, убил я, взел сърцето и побегнал. Но като бягал, спял се, паднал и от ръцете си сърцето изгървал. И ето то в праха лежи... Тогава чул сърцето да шепти: “Ударя ли се, о, момчето ми?”

Кое може да бъде по-голямо от майчината любов! С какви думи да й се отблагодарим за всичко? Както на слънцето не можем да се отблагодарим за топлината, както на земята не можем да се отблагодарим за плодовете й, така е невъзможно да се отблагодарим на майката за нейната любов, пожертвувателност и страдания заради децата.

Ти ни подари своята любов и ласка,
дари ни с усмивка, отдаде твоите топли ръце.
За нас беше готова да отдадеш целия си живот,
само да им бъде добре на децата.

П. Юхимец

Денят Господен ще открие колко много дължи светът на благочестивите майки, възпитали хора, неотстъпни защитници на истината и реформата, действали дръзновено и със сила, стояли непоклатими сред изпитания и изкушения; избирали възвишените и святи интереси на истината и Божията слава пред почитта на света или пред самия живот.” Дом и семейство 225

Не ще забравя аз деня,
когато майка ми каза:
“Далеч от мен помни, дете,
за теб се моля от сърце!”

О, спомен скъп, о образ свят,
кат ангел нежен бдиш над мен.
Аз чувам твоя сладък глас -
за мен се молеше тогаз.

Не ще забравя аз гласа,
той гали моята душа.
Аз скитник беден съм в света,
но помня майчина молба.

Години шеметно летят,
но спомените ме крепят
и образът, тъй скъп и мил,
глава в молитва преклонил.

О, чудна Божия благодат,
Исус ме срещна мил и благ;
греха, вината ми отне -
о, майко, радвай се в небе!

Да хвалим Господа Христа,
ний ще се видим в небеса!
О, чудна радост е сега,
Бог чу таз майчина молба!

“Деца трябва да се чувстват задължени спрямо своите родители, които са бдели над тях още от детинство и са се грижили за тях при болест. Те трябва да съзнават, че родителите им са преживели големи тревоги заради тях. Особено съвестните родители чувстват голяма загриженост за децата си да тръгнат по прав път. Като виждат грешки в децата си, колко много се тревожат те. Ако децата, които причиняват болки на тези сърца, биха могли да видят как действа тяхното поведение върху родителите им, те сигурно биха се смеждали. Ако биха видели сълзите на майка си и биха чули нейните потиснати и глухи стенания, сърцата им биха се сломили и те биха изповядали грешките си с молба за прошка.” (Вест към младите 242)

“Когато Съдът започне и книгите се отворят; когато великият Съдия изрече Своето “ДОБРЕ” и нетленният венец се сложи на челото на победителя, мнозина ще издигнат короните пред очите на цялата вселена и сочейки майка си, ще кажат: “Тя ме направи това, което съм с благодатта на Бога. Нейните наставления, нейните молитви са били благословени за моето вечно спасение...” (Вест към младите, 237)

*Величието на Небето ще запише името на
вярната майка в Книгата на безсмъртната
слава. (Дом и семейство, 221)*

С малки стъпки към един здрав гърбначен стълб

Редовното движение и спорт са ефикасни методи за отстраняване на болките в гърба. Но не всеки намира необходимото време за това. Доктор Рейнхард Шнайдерхан, ортопед в Мюнхен и председател на Германската лига за гърбначния стълб, дава някои правила за облекчаване на гърбначния стълб при всекидневните дейности.

1. При пазаруване да се спазва баланса

Независимо дали при пазаруване на хранителни продукти или при дълго обикаляне из магазините, не винаги се изоставят тежките чанти. За да не се обременява гърбначният стълб ненужно, трябва товарите да се разпределят равномерно. Раниците тук предлагат най-добрата възможност по-купките да се транспортират сигурно и щадящо гърбначния стълб до вкъщи. Който употребява торбички (кесии), най-добре е да раздели продуктите в две чанти и да носи едната в лявата, а другата в дясната ръка

2. Кашони, каси. Крачната работа щади гърба. (Фиг. 1,2,3)

Тъкмо при повдигане на кашони, каси, касетки и други тежки предмети често се идва до лумбаго. Това може да се възпрепятства чрез правилна техника: С изправен гръб се прикляква и кашонът се взема колкото е възможно по-близо до себе си. След това се става и гърбначният стълб продължава да се държи изправен.

Също и при други ситуации важи този принцип. Дали повдигаме молив или завързваме обувки – клекналото положение с малка крачка напред пренася силата върху мускулатурата на крака и чрез това облекчава гърбнака.

3. Здравословна храна за един силен гърбначен стълб

За да закрепнат прешлените, пре-

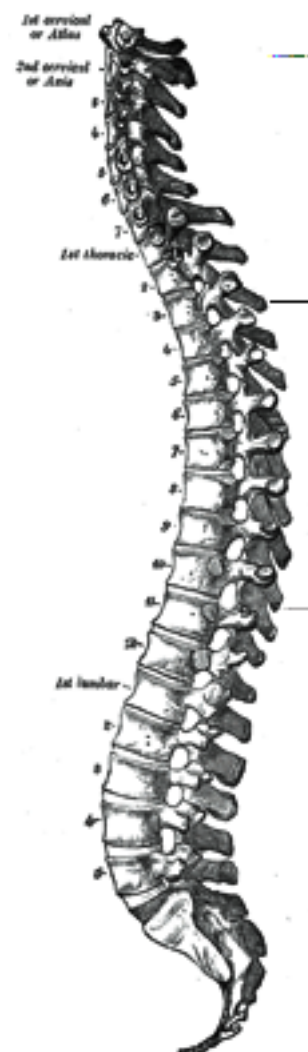
шленните дискове и мускулатура, човешкото тяло се нуждае от балансирано хранене. Витамин D и калций укрепват например изграждането на костите и предпазват от остеопороза. Докато витамин D се образува преди всичко под действието на слънчевите лъчи, човек приема калций на първо място чрез млечни продукти, пресни плодове и зеленчуци, както и зърнени храни. Кофеинът и алкохолът напротив възпрепятстват приемането на минералните вещества. Освен това мускулите и прешленните дискове се нуждаят редовно от мед и цинк, както и от витамин C, за да се поддържа белтъчният колаген.

4. Изправен гръб при домашното почистване

Някои направо правят акробатични упражнения, за да достигнат всички места при домашното почистване – което често води до натоварване на гърбначния стълб. С подходящи, съобразени с височината на тялото уреди, се постига много по-лесно. Телескопични дръжки към метли, чистачки или прахосмукачки се нагласяват според височината на тялото и така дават възможност за едно изправено положение. Също и при почистване на трудно достъпни места е валидно кръстът да е изправен. Който с крачка напред ходи на колена, успява, щадейки гърба, да почисти и под масата и канапето.

5. При гладене и измиване да се внимава за правилната височина

Дългото работен в изправено положение води при мнозина до тежест в гърба. При това причината често лежи в недобрата височина на работната повърхност. Който при гладене или миене се навежда много, скоро започва да чувства болезнено мускулно напрежение. Около 15 см. Разстояние между лактите и работна-

та повърхност ще се окаже идеално. Ако височината не е подходяща, едно разкрячено положение ще облекчи гърба. Предлага се също така да се постави единият крак леко по-високо и тялото съответно да се премести.

6. Също вкъщи бюрото да се постави правилно

При сърфане в интернет, пишене или др., също и прекарване вкъщи много часове на бюрото, както и в офиса, препоръчва се да се посвети особено внимание на подребата на мястото. Ако подлакътниците лежат равно и образуват прав ъгъл с мишниците, височината на масата (бюрото) е добра. Поради това заслужава си и за частна употреба да си набавите един ергономичен стол за писане, който поддържа гърбначния стълб изправен. Динамичното седене с промени от време на време позицията на седене

възпрепятства едностранното натоварване на гръбнака и прешлените.

7. Здрав сън и ставане без болки

Сутрин да се става отпочинал и укрепнал – за съжаление реалността не винаги е такава. Вместо това мнозина страдат от сутрешни болки в кръста. Чести причини: неподходящ

матрак, дървена скара или възглавница. В идеалния случай повърхността на матрака пасва по гръбначния стълб. Матраци със средна твърдост са най-подходящи. Специални вратни възглавници, които запълват разстоянието между ухото и рамото, спомагат за облекчаване на вратните прешлени. Спящите по очи трябва да се откажат изцяло от възглавница.

Орехите възпрепятстват растежа на туморите

Яденето на орехи забавя растежа на туморите при мишки. Това докладва едно пилотно изследване на университета “Маршал”, което е публикувано в актуалното издание на реномираното професионално списание *Nutricion and Cancer*.

При изследването е изследвано дали при мишките, чиято нужда от калории се покрива от орехи, ракът на гърдата се развива по-бавно отколкото при група мишки, чието хранене отговаря повече на обичайните хранителни навици на индустриалните нации.

“Когато хранихме мишките с орехи, растежът на туморите в тялото им значително намаля – обобщава д-р В. Елаин Хардман. – Мишките бяха хранени така, че 18,5 процента от дневната им нужда от калории се покриваше от орехи.” Статията описва, че големината на тумора при хранената с орехи група се е увеличавала двойно по-бавно отколкото при групата за сравнение. Изследването се счита за първото, което изследва влиянието на орехите върху растежа на рака. “Винаги е добре да намерим една алтернатива на токсичната химиотерапия, за да се борим с нарастването на туморите” – подчерта д-р Хардман.

По данни на учения орехите съдържат най-малко три съставки, които вероятно са отговорни за забавяне развитието на рака. Към това те съдържат антиоксиданти и фитостероли, чието забавящо рака

действие е установено и при други изследвания.

По време на пилотното изследване трябвало да бъде изследвано изключително дали, а не защо орехите имат едно възпрепятстващо туморите действие. Съгласно д-р Хардман изследването сочи, че хората трябва да покриват по-голямата част от мастни калории с богати на Омега-3 мастни киселини и по-малко с наситени мазнини или хранителни продукти с високо съдържание на Омега-6 мастни киселини. Наред с орехите добри източници на Омега-3 мастни киселини са рапичното и лененото масло.

“Постепенно разбираме, че нашето хранене наистина спомага от една до две трети за възникването на рак. Поради това промяната в храненето ще помогне повече за предпазване от рак, отколкото лекуването на рака с химиотерапия” – обяснява изследователката. “Една промяна на нашите навици, която би намалила не само риска от рак, но и настъпването на други хронически болести, като сърдечни болести или диабет, би могла да намали нашите разноси по здравето и да помогне на много хора да имат един по-добър живот” – подчерта тя. “Вярвам, че в бъдеще – и вероятно в близко бъдеще – нашето хранене, а с това една промяна на навиците на хранене, ще бъде най-голямото оръжие за борба с рака.”

Реликвите на католицизма

Груби суеверия, подхранвани около реликвии, заливат света с измама и противоречия, от които католицизмът е прогнивал с течение на столетия. Сред най-високо почитаните реликвии били късчетата от “истинския Господен кръст”. Неизброимо множество такива късчета били разпродадени по цяла Европа и други части на света. Веднъж Жан Калвин казал, че ако се съберат всичките тези късчета на едно място, то от тях би могло да се построи хубав товарен кораб, макар че истинският кръст на Христос може да го носи дори един човек! Кой ще провери, че тези късчета били умножени по чуден начин, както станало с хляба и рибата? Именно така вярвал Св. Павлиний, който казал за целостта на кръста следното: “Той никога не е ставал по-малък, независимо от това колко късчета са били отцепени от него!”

Известният реформатор Жан Калвин (1509-1564) говорил за ненужността на различните реликвии по негово време. Едни църкви твърдели, че имат трънения венец, други, че имат каменните делви, с помощта на които Исус извършил първото чудо в Кана Галилейска. Малко вино се оказало в Орлеан. Относно печената риба, която Петър подал на Исус, Калвин казал: “Тя навярно е била много добре осолена, щом е могла да се съхрани толкова векове.” Яслите, в които лежал Исус, излагали за почитане по време на всяко Рождество в църквата “Св. Мария” в Рим. Някои църкви твърдели, че имали детската дреха на Исус Христос. В църквата “Св. Яков” в Рим поставили олтар,

на който обрязвали Исус, когато Го завели в храма. Даже краекожието на Исус (от обрязването) било представено от монасите от Chantoux, които в качество на доказателство за неговата достоверност заявявали, че то отделя капки кръв. Някои църкви твърдели, че притежават “святото краекожие”, в това число и църквата в Coulombs (Франция), църквата “Св. Йоанна” в Рим и църквата “Риу” във Веслей.

Има други реликвии, в това число: дърводелските инструменти на Йосиф, кости от магарето, на което Христос яздел в Ерусалим, чашата, от която пили на последната вечеря, празната кесия на Юда, умивалникът на Пилат, багреницата, с която войниците облекли Исус, подигравайки Му се, гъбата, която поднесли към устните на Исус, когато висял на кръста, гвоздеите, с които Го приковавали към кръста, кичури коса на Дева Мария (едни кестеняви, други бели, трети рижави, четвърти черни), дрехите ѝ, годежния пръстен, обувки, воал и дори бутилки за мляко, което Исус сукал.

Според католическото вярване тялото на Дева Мария било взето на небето. Но в Европа има няколко църкви, които твърдят, че имат тялото на майката на Дева Мария, макар че за нея напълно нищо не ни е известно. Тук му е мястото да кажем, че името “Св. Анна” ѝ е било присвоено преди

няколко века. Още по-завързана се оказала историята за дома, в който е живяла Мария. Католиците вярват, че домът, в който е живяла Мария в град Назарет, сега се намира в неговия град Лорето, в Италия, където са го пренесли ангели!

Католическата Енциклопедия потвърждава: “От петнайсетото столетие, а може би дори и по-рано, “Святият дом” в Лорето бил причислен към най-знаменитите светини на Италия. Интериорът на дома: десет на единадесет метра. Олтарът е разположен в единия край на дома под почернели от времето изваяни Дева Мария и нейният Божествен Младенец. Почитат го в целия свят, в него е изпълнено Божественото тайнство. Именно тук се е родила пресвятата Дева Мария, Божията майка. Тук я приветствал ангелът, тук вечното Слово станало плът. Ангелите принесли този дом от Палестина в град Терсато в Илирия в 1291 г., през време на управлението на папа Николай IV. След три години, когато папа станал Бонифаций VIII, той отново бил пренесен при служенето на ангели в гора, където променял разположението си три пъти в годината, накрая по волята на Бога заел сегашното си място. Това, което така смело потвърждава преданието, било напълно одобрено от папския престол и нито за миг не може да се подлага на съ-

мнение. Повече от четиридесет и седем папи по различному отдали почит на светинята, а също огромно количество папски були и бреви безусловно провъзгласили тъждествеността на Santa Casa di Loreto със святия дом от Назарет!”

Почитането мощи на мъченици било прието на Третинския събор. Съборът също осъждал тези, които не вярват в реликвите: “Святите тела на святите мъченици... трябва вярно да се почитат, тъй като чрез тези мощи идва много добро от Бога на хората. Поради това тези, които не считат за нужно да се поклонят и да почитат святите реликви..., трябва да бъдат проклет, както вече отдавна църквата е проклела такива и сега проклена.” Доколкото хората вярвали, че благодарение на мощите може да слезе “изобилно добро”, толкова търговията с мощи станала доходна работа!

Приблизително в 750 г. цяла поредица кораби започнали да доставят в несметно количество черепи и скелети, които след това се сортирали, отбелязвали и продавали на папите. Тъй като през нощта започнали да разграбват гробовете, то към църковните гробища поставяли въоръжена охрана. “Рим – по думите на Грегоровий – се превърнал в разрито гробище, където хиени виели и се биели помежду си, жадно изравяйки трупове.” В църквата San Prassedo има мраморна плоча, на която е написано, че в 817 г. папа Паскал разкопал гробищата и принесъл в църквата телата на 2300 мъченика. Когато папа Бонифаций IV пренесъл Пантеона в християнството, около 609 г., то “двайсет и осем коли със святи кости били

мята и сградата. Католическият храм във Витенберг, на вратите на който Мартин Лутер заковал своите 95 тезиси, съдържал 19 000 свещени реликви! Според изискването на Втория Никеийски събор в 787 г. на архиепископите се забранявало да посвещават здания, в които няма реликви. Наказанието за нарушението на това изискване било отлъчване от църквата! Откъде тези представи: от Библията или от езичеството?

Според древна легенда, когато умрял вавилонският “лъжеспасител” Нимрод, разчленили тялото му на части. Една част заровили на едно място, друга – на друго. Когато той “възкръснал”, станал бог Слънце, тогава, както гласи легендата, той бил вече в ново тяло, а всичките части на старото му тяло останали. Това идва в разрез със смъртта на истинския Спасител Исус Христос, за Когото имаше пророчество: “Кост Негова няма да се строши” (Йоан 19:36), Който възкръсна в истинския смисъл

превозени от римските катакомби и положени в порфирна гробница под висок олтар. Погребването на кости и други реликви край църкви се извършвало поради това, че да се “освети” зе-

на думата. А резултатът от Неговото възкресение беше празна гробница. Нито една част от Неговото тяло не остана в качеството на реликва!

В древната тайнствена религия различните места, в които били заровени останки от този езически бог, се считали за свещени, “осветени” от неговите мощи. Египет бил осеян с гробници на техния бог-мъченик и множество нозе, ръце и черепи, които считали за истински, били изложени на конкуриращи се места на погребение, за поклонение от страна на верния египтянин.”

Влиянието на Египет върху израилевите синове се изразило в създаването на златното теле. Доколкото Египет бил страна на мумифицираните реликви, то по Божията мъдрост мястото на погребването на Мойсей не било известно на никого (Втор. 34: 6). Никой не знаел къде се намират неговите останки, за избягване всякакви ходения на поклонение на гроба му. След няколко години медната змия, която направи Мойсей, беше наречена “Нехушан” и стана свещена реликва за израилтяните (4 Царе 18:4). Ако такова идолослужение предизвика направена от Мойсей вещ, то колко по-сериозно би било идолослужението у израилтяните към макар и една Мойсеева костичка!

Навярно не е необходимо да говорим за това, че поклонението на реликви се е появило в дълбоката древност и в никой случай не е възникнало заедно с християнството. Католическата Енциклопедия съвършено вярно потвърждава: “По-

Фалшиви реликви

клонението на някои вещи, например мощи или останки от дрехи, останали като спомен от умрели светии, съществувало преди възникването на християнството и всъщност почитането на реликви – това е първобитен инстинкт, свързан с много не християнски религиозни вярвания.” Щом като Христос и апостолите не са се покланяли на реликви, още повече, че такова поклонение е възникнало преди християнството в другите религии, то къде още може да се намери по-очевидно доказателство за “охристиянизиране” на езическата вяра?

В истинското поклонение няма място за никакви реликви, защото “Бог е дух и онези, които Му се покланят, с дух и истина трябва да Му се покланят.” (Йоан 4:24). Крайностите, до които е довело поклонението на реликви, естествено не се явяват “истина”. Някои кости, които са

считали за мощи на светии, впоследствие се оказали кости на животни! В Испания един събор представил крило на ангел Гавраил, който се явил на Дева Мария. Но след изследвания се изяснило, че това било само прекрасно щраусово перо! Няма дълго да заостряме вниманието по този въпрос. Самата католическа Енциклопедия поставя много реликви под съмнение: “Много от най-добрите древни реликви, поставени за почитане във великите светини на християнството или дори в самия Рим, сега трябва да бъдат признати за явни фалшификации или да бъдат подложени на проверка. Съществуват подозрения относно така наречената “колона на бичуването”, почитана в Рим в църквата San Prassede и относно много други известни реликви.” С какво се обяснява такава несъгласуваност? Католическата Енциклопедия продъл-

жава: “... Никакво оскърбление не се нанася на Бога, ако се повтаря грешката, която се е вършила в святата и добра вяра в продължение на много години... Безусловно има оправдание на действията на папския престол за разрешението да продължава поклонението на някои съмнителни древни реликви.” Но нека помним, че истинското поклонение трябва да се извършва в дух и истина, а не в повторението на грешки. Да допуснем, че имаме един косъм от Дева Мария или костичка от апостол Павел или дреха на Исус. Ще бъде ли угодно на Бога, ако ние започнем да се покланяме на това? Примерът с медната змия доказва обратното.

Тогава остава въпросът: Щом като коси, кости или дрехи не представляват никаква ценност, то защо стоят известните на всички фалшиви реликви?

Ралф Вудроу

С няколко думи

Бог няма да отвори вратата на мъдростта, за този който държи Библията си затворена.

Бог говори на тези, които отделят време да слушат, и слуша тези, които отделят време да се молят.

Промяната на душата е душата на всяка промяна.

Бог избира през какво да преминем; ние избираме как да преминем.

Да разбере Божията воля е моя отговорност. Да изпълня Божията воля е моя привилегия. Да пренебрегна и да не изпълня Божията воля е моята погибел.

Когато храните вярата си, съмненията ви ще гладуват.

Бог никога не ни е обещавал приятно пътуване; обещал ни е сигурно пристигане.

Упование означава да пазим тишина, когато Бог говори, и нещо повече, да пазим тишина, когато Бог действа.

Библейските царе са живели

Израелски археолози неотдавна чрез нови находки обосноваха историческото съществуване на библейските царе Давид и Соломон. Библейските изследователи, които искаха да отнесат двамата монарси към царството на митовите, сега може да бъдат опровергани. Това следва въз основа на находки при разкопки в Тел Рехов, близо до Генесаретското езеро, както съобщи Еврейският университет в Ерусалим.

Въз основа на това изследователите можаха да посочат там един период на преселение през 10-то предхристиянско столетие. Изследванията с С-14 на маслиненни костилки и обгорели зърнени храни направиха възможно едно “много точно датиране”. Град Рехов е бил тогава разрушен от огън през време на владичество на фараона Шишак (Сисак). Фараонът е нахлул през 925 г. пр. н.е. в святата земя, както докладват както Библията, така и надписът върху печат в храма на Амон в Карнак, Египет. Рехов изключително се споменава като завладян град.

Тъй като Шишак разруши Рехов само няколко години след смъртта на Соломон, изследователите заключават, че градът е съществувал и процъфтявал под управлението на Соломон. С това произлезе върху историческите жилищни пластове в Рехов една нова “котва” за библейските доклади върху “митологичните царе”.

Открит е печат на Ахаз

Още преди беше открит печатът на един еврейски цар. “Собственост на Ахаз, син на Йотам, цар на Юда” гласи надписът върху 1.1 сантиметра големия отпечатък от печат от червеникавокафява глина. Роберт Дойч от университета в Хайфа го счита за безусловно автентичен. Старозаветният хронист свидетелства извънредно отрицателно за Ахаз: “Той даже преведе сина си през огън... и жертваше и кадеше по високите места и по върховете и под всяко зелено дърво.” (4Царе 16:3,4). Че името на Ахаз е всъщност съкращение, се знае от анализите на асирийския цар Тиглат-паласар III (744-727 пр. Хр.), който плащаше на Ахаз данък. Там името Йа-уха-зи (с келтски шрифт) или Йехо-ахаз (еврейски) се дава буква по буква. Следователно съдържа едно допълнително указание за Бога. Ахаз означава “уловен”, първоначалната дълга форма означава “уловен от Йахве”.

Там се намериха около 1000 печата от времето на израилевите царе, на които е написано името и титлата, върху които са споменати царе, свещеници и висши управителни чиновници. Писмената култура, особено през 7 век пр. Хр. е била относително висока. Така междувременно бяха намерени 4000 дръжки от делви за вино, които бяха подпечатани с официалния печат на дворцовата регистра тура на цар Езекия. Тези винени делви беше приготвил

преди асирийското нахлуване, за да преживеят едно по-дълго време на обсада. Всеки от тези печати върху глинени делви съдържа надписа “принадлежаща на царя” и дава освен това произхода на виното.

В месопотамския архив на клиновидния шрифт са споменати поименно следните израилеви царе, и то винаги хронологично коректно, т. е. винаги се появяват тогава в месопотамските архиви, когато би трябвало да ги очакваме. Израилският цар Ахав не се споменава едва при Навуходоносор, но още по времето на Салманасар III, който е живял тъкмо по времето на библейския цар Ахав, и т. н.:

Споменати царе

Ахав (Израил)	Салманасар III (Асирия)
Ииуй (Израил)	Салманасар III
Иоас (Израил)	Адад-Нирари (Асирия)
Менахем (Израил)	Тиглат-Пилесар
Пеках (Израил)	Тиглат-Пилесар
Иохаз (Юда)	Тиглат-Пилесар
Озия (Юда)	Тиглат-Пилесар
Езекия (Юда)	Санехериб (Асирия)
Манасия (Юда)	Есархаддон, Асурбанипал (Асирия)
Иоахин (Юда)	Навуходоносор (Вавилон)

Това са десетте царе, които са споменати директно в месопотамските източници. Към това има индиректни споменавания. Напълно се абстрахираме от това, че в асирийските надписи също места и събития се съгласуват с това, което се докладва в Стария завет. Автентичният доклад относно израилевото царство в Библията се оказва, че е написан от свидетели.

Брюю Грабер

Към неизвестния Христос

Отгде се Ти яви, о, Чудний и Незнайний?
Кажи ни кой си Ти... Зад Твоя скромнен плащ
аз чувствам, че се крият дълбоки в Тебе тайни!
Защо е Твоят поглед тъй тих и тъй пламтящ?

Не, Ти не си един от многото в живота,
макар че из калта, където всичките вървят,
и Твоите стъпки газят, и то като че с охота...
Все пак си тъй различен, тъй друг в Твоя път!

Защо си между нас - наглед тъй чужд на всички?
Ти в тъмната си нощ единственият фар!
О, Близкий и Далечний - всред многото Едничкий,
Ти заслужаващ, виждам, да бъдеш само цар.

Защото всичко в Теб величие издава.
На Твоето чело и венецът Твой трънлив
блести от диадема с по-голяма слава!
Ти цар си и когат' ни гледаш мълчалив.

Но Твоята нищета нима за цар подхожда?
Защо си толкоз тих?... По Твоя светъл лик
чета, че Ти би могъл милиарди да предвождаш,
но... не към земни цели... към блян безкрай велик.

Когато в Твоя взор сълза проблесне скромно,
там отразява се скръбта на целий свят.
Ти чист си, но защо това страдание огромно
засенчва красотата на Твоя образ млад?

Нима си Ти роден за дълбока меланхолия,
за други да търпиш без собствена вина?
Защо се губиш, Чудний, из тъмните раздолия
в живота, гдето тегне столиката злина?

Знам, Ти обичаш тез, които ненавиждат
и Твоята любов, и кроткия Ти глас.
Ти искаш да Те видят и тез, що недовиждат
в тъмата на живота... затуй си между нас.

Но кой ще те познай?... Ти Цар си толкоз беден,
с пропукани ръце, облечен в нищета.
И кой ще възмечтае да бъде с Теб последен
сред сетните бедняци и просяци в света?

Теб виждали са Те из схлупените хижи
да слагаш топла длан над болните чела
и да стоиш невидим до тез, които в грижи
нагоре взор отправят безсилни от тегла.

При бедните си бил и с тях си другарувал,
нашепвал си им Ти във скърби да търпят.
Премръзналите зиме си топлел и обувал
и майките си учил молитви да шептят.

В ръце си често бил с трион на дърводелец.
Отдавна веч над Теб не светела звезда.
Весден си крачил - казват - до скромний земеделец
след тихите волове по кривата бразда...

Защо не си в палат? Защо се с нас измъчваш?
Ти... просяк или цар? - кажи какво си Ти.
И в скъсана одежда Ти светлина излъчваш,
по Тебе всяка гънка кат светъл слънчев лъч блести!

Малцина виждат в Теб величието Твое.
Бедняшкият Ти плащ Те скрива цял от нас
и сал кога раздипли го вятър неспокоен,
одеждата Ти грейва отдолу кат елмаз.

О, тайната Ти знам! Не искаш - тъй възвишен -
да бъдеш чужда сред нас! Затуй си в нищета!
Ти - царствен и божествен - си до нашта скръб снишен,
защото си единствен Спасител на света!..

Ти просяк си и Цар... Ти просиш ни сърцата.
Затуй така смирен сред хората вървиш.
Ти просиш нас самите, че искаш в небесата
царе да ни направиш и трон да ни дариш.

Грешката ни е там, че нашите часовници
не работят в синхрон с Божия часовник.
Твърде много избързват, когато ние искаме
нещо от Бога и страшно много закъсняват,
когато Той иска нещо от нас.

Достоевски